Aventurile echipajului DOX

SERIE NOUĂ

74

La izvoarele Gangelui

Aventurile echipajului DOX

de Peter Gontran

nr. 74

La izvoarele Gangelui

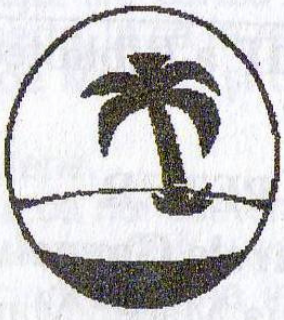

Editura MARIST
2007

Editor: **Editura** MARIST
Tehnoredactare: **Petru Fodor**
Coperta&Grafica: **Aurel Lupăştean**
Design: **Lucian Mareş**

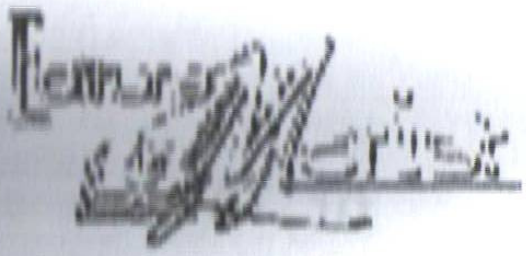

Editura MARIST
Baia Mare str. M Sadoveanu nr. 13
E-mail: *edituramarist@gmail.com*

Toate drepturile rezervate

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

GONTRAN, PETER
La izvoarele Gangelui / Peter Gontran. - Baia Mare : Marist, 2007
ISBN 978-973-8935-48-8

821.135.1-31

Capitolul I

Cunoştinţe de călătorie

-Ai remarcat, Mariane, perechea aceea ciudată, care s-a urcat în tren odată cu noi, în Delhi ?

-Te referi la englezul înalt şi slăbănog însoţit de muza aceea blondă, cu pălărie de pai şi ochelari de soare?

-Fireşte, şi-n primul rând din cauza fetei.

-Casanova ce-mi eşti! Înc-o dovadă în favoarea sex-appeal-ului dominator a lui Freud.

-Întreaga noastră existenţă Robert, e marcată de Eros şi Thanatos. E însăşi mesajul firii căruia nu i te poţi împotrivi. Lăsând însă gluma la o parte, la ce te referi de fapt?

-Păi iată am trecut de Meerut, şi cei doi nu încetează a şuşoti.

-E privilegiul lor, prietene.

-Da, dar am impresia că noi suntem tema lor de discuţie. De câteva ori am surprins-o pe fată cum se uită pe furiş la noi, deşi se maschează suficient de bine în dosul ochelarilor săi masivi de soare.

-Nici nu-i de mirare Robert. Atracţia microparticulelor e reciprocă, chiar şi forţa gravitaţională acţionează biunivoc. De

ce nu s-ar petrece acelaşi lucru cu spiritele oamenilor?

Pe de altă parte ,,macho-ul " tău prietene, este un astru suficient de puternic pentu a atrage-n sfera lui de gravitaţie nişte biete comete rătăcitoare, glumi Marian mai departe.

Aproape ca-mi veni să-i servesc o replică muşcătoare amicului meu, pentru nonşalanţa şi dispoziţia sa perpetuă înspre tachinare.

N-am făcut-o însă pentru a nu tulbura echilibrul metastabil de oboseală, plictiseală şi delăsare care se instalase de la plecarea noastră din Delhi.

În afară de asta, tânăra blondă pe care-o remarcasem înainte şi pe care-o catalogasem după primul impuls drept englezoaică, întrucât era partenera de călătorie, a unui individ acru, cam trecut, ţeapăn şi rigid, cum numai englezii pot să fie, îşi ridică de pe băncuţă ziarul, şi după ce-şi pusese ochelarii deoparte, începu să citească.

În clipa în care tânăra îşi depuse ochelarii în buzunarul de la piept al bluziţei şi până ce faţa i se estompă cu totul, sub pagina mare de ziar, am putut privi în apele-i limpezi, albastre, a celei mai frumoase perechi de ochi pe care-am văzut-o în ultima vreme.

Din păcate nu eu mă găseam la capătul săgeţii albastre care izvora din aceste limpezi şi copleşitoare priviri, pictate cu irizări admirativ-interesate ci... sâcâitorul şi persiflantul meu companion de călătorie de alături, cu toate acestea prietenul meu cel mai bun, Marian Farrow.

Se părea că fata descoperise-n persoana acestuia, un om pe care-l cunoştea de undeva, pe care-l admira poate şi-ar fi vrut să-l cunoască, numai că uzanţele etichetei severe ale epocii, nu i-o permiteau.

Acesta a fost cel puţin mesajul pe care l-am descifrat eu, în secunda aceea de revelaţie.

Asta dacă, cu toată experienţa mea de om matur, acumulată până acum într-o viaţă zbuciumată, nu mă înşelam totuşi. Aceeaşi experienţă îmi spunea că nimic nu e sigur pe lumea asta, şi că de multe ori suntem prizonierii speranţelor.

Din păcate pentu vanitatea mea, pentu ,,macho-ul"! meu, cum se exprimase Marian, persoana mea îi părea tot atât de insignifiantă fetei, precum o muscă care apăruse prin geamul

deschis al trenului în mişcare.

După ultima noastră aventură petrecută la Madura, întrucât tot eram în nordul Indiei, Marian venise cu propunerea uluitoare, de a ne continua marşul înspre nord, cu scopul declarat de-a vizita regiunile montane din nordul statului Uttar Pradesh cu alte cuvinte munţii Hymalaia în punctele sale cele mai sacre, acolo de unde se spune că izvorăsc fluviile sfinte ale ţării Yamuna şi Gangele.

În credinţa hindusă, tocmai aceşti munţi sunt numiţi sălaşurile zeilor, şi chiar dacă n-aveam de gând să escaladăm Nanda Devi, înalt de 7817 metri, voiam cel puţin să petrecem câteva zile la Haridwar, care este unul dintre cele şapte oraşe sacre ale Indiei, întrucât este traversat de Gange.

Abia apoi să urcăm cu 50 de kilometri înspre nord-vest la Dehra Dun, care posedă şi-o rezervaţie naturală de prestigiu, aici fiind conservate principalele piese de rezistenţă din flora şi fauna nordului ţării.

Pe o creastă a muntelui se află Mussoorie, o staţiune montană vizitată de protipendada colonială şi indigenii bogaţi din castele superioare, în anumite sezoane ale anului.

Cu asta nu se sfârşeau însă intenţiile noastre. Dacă lucrurile evoluau favorabil, nu aveam de gând să părăsim regiunea până ce nu vizitam oraşul templelor din extremul nord, Rishikesh, şi nu-n ultimul rând, locurile de unde izvoresc fluviile sfinte Yamuna şi Gange, Yamu Notri şi Gangroti, ultimul fiind considerat altarul Gangelui, aflat însă la o altitudine de 3140 metri.

De acolo, se poate ajunge la Gaumukh (gura vacii) care se află la baza unui gheţar, ultimul pe harta preconizatului nostru proiect turistic, care este chiar locul de naştere al marelui Gange, semnul său de identitate.

Un plan ambiţios firesţe, pe care nu ştiam în ce proporţie îi vom putea realiza, dar simţeam exact în acel moment imboldul lăuntric de-a căuta solitudinea şi uitarea prin contopirea cu frumuseţea şi atotputernicia naturii, după evenimentele dramatice pe care le-am trăit în marile oraşe de la şes, Allahabad, Benares, Madura, aglomerări urbane în care am cunoscut păcatele umanităţii, lăcomia, crima, răzbunarea, fanatismul.(vezi Cocoşatul din Benares şi Ostateci la Madura)

Nu tot astfel a realizat iluminarea prințul Siddhartha Gautama, devenit mai târziu marele Buddha?

Dacă acesta a preferat schimnicia şi claustrarea, vieții tumultoase, dar deşarte, a unui prinț de curte, de ce n-am încerca şi noi, o experiență asemănătoare?

Cu mai puține veleități desigur, întrucât nici unul dintre noi nu avea vocația unui Mesia.

Nici măcar Pongo, care era simplitatea şi naturaleța în persoană.

Şi fiindcă veni vorba despre uriaşul negru, acesta ne însoțea desigur, dar nevoind să se despartă de prietenul său patruped, ghepardul Maha, îl însoțea ca de obicei la vagonul de bagaje.

Desigur, am fi putut plăti şi pentru aceştia contravaloarea biletului de clasa întâi, dar regulamentul căilor ferate indiene nu permitea acest lucru.

Cât despre noi n-am reuşit să achiziționăm un compartiment numai pentru noi, întrucât ca de obicei, domnea şi de data asta o mare aglomerație, nemaipomenită pe trenurile din nord.

Oricât am fi plătit noi, pentru exclusivitate, atunci când cererea de bilete era mare, nu puteam avea acest privilegiu.

Pe de altă parte nici nu ne-ar fi lăsat inima să părăsim pe peron călătorii, de altfel solvabili, numai pentru pretențiile noastre de exclusivitate, sau idiosincrasie, prost înțeleasă.

Chiar şi după groaznicul accident de cale ferată de pe linia Kanpur-Allahabad, care între noi fie vorba s-a dovedit şi prin contribuția noastră (vezi Cocoşatul din Benares) a fi un cras atentat cu tentă religioasă, traficul pe calea ferată tot nu s-a descongestionat.

Şi cum ar fi fost altfel, întrucât tot drumul de fier continua să fie cel mai ieftin şi mai accesibil pentru milioane de indieni?

Țara e mare şi întinsă, formele de relief multiple, serviciul aerian, n-a atins nici pe departe parametrii de dezvoltare din Europa sau America, cât despre rețeaua de maşini, ce să mai vorbim?

Doar câțiva prinți şi rajahi precum şi înalți funcționari guvernamentali din aparatul birocratic de ocupație posedau limuzine de lux, capabile de-a înlocui deplasările pe drumul de fier.

Pentru trenurile care acopereau distanțe lungi, existau minunatele vagoane de dormit dotate cu ultimele accesorii occidentale, dar şi biletele costau o avere. Aveai însă un dormitor ambulant, şi-un restaurant pe măsură şi nici mijloacele de divertisment nu erau omise. Puteai juca jocuri de noroc sau viziona filme, puteai face baie, sau să-ți petreci timpul la bar. Şi toate astea într-un tren indian, în care vagoanele de clasa II-a sau a III-a ataşate uneori de cele de clasa întâi, erau înțesate ca nişte ciorchine.

Nu arareori oamenii din clasele inferioare mai puțin solvabili, călătoreau pe acoperişurile trenurilor, pe scări sau tampoane. O făceau desigur pe riscul lor, întrucât societatea căilor ferate nu se obliga la nimic în caz de accident. Firește nici nu se sfia să le ia banii acestor nenorociți.

Dar cum să-i condamni, pe aceşti oameni care călătoreau cu trenul, dacă noi înşine, deşi nu era prima oară când am fost pe punctul de-a ne pierde viața, iată, o repetam din nou?

Şi nu eram singurii! În vagonul nostru desigur că în afară de noi şi de cei doi prezumtivi englezi se mai aflau şi alți pasageri.

Încă două cucoane de rasă albă, în vârstă, care erau adâncite într-o conversație intimă, în timp ce-şi desăvârşeau piesele de broderie la care se apucaseră să lucreze încă de când s-au urcat în tren, şi indieni de asemenea mai în vârstă, probabil comercianți, care nu încetau să-şi tamponeze cefele transpirate cu batistele lor cadrilate. Aceştia din urmă se întrețineau în hindi, cel puțin la anumite intervale de timp am perceput frânturi din discuția lor, şi asta numai fiindcă stăteau mai aproape.

Cât despre cei doi englezi, aceştia stăteau în partea opusă a cupeului, şi bineînțeles întrucât ultima parte a conversației noastre îi privea tocmai pe aceştia, la rândul nostru ne-am străduit să vorbim încet, şi în plus în nemțeşte.

În condițiile astea speram să nu supărăm pe nimeni.

Distanța Delhi-Haridwar pe calea ferată, este comparabilă cu aceea dintre Kanpur – Allahabad pe care-o mai străbătusem cu ceva timp în urmă în împrejurări dramatice. Sau mai degrabă tragice.

Până să ajungă la Haridwar însă trenul a oprit într-o

mulțime de gări.

Pasagerii vagoanelor de clasă superioară își păstrează însă o structură mai omogenă, și de obicei compoziția se modifică numai între punctele nodale mai importante, între orașele mari.

De aceea în compartimentul nostru, care avea pe această linie o dimensiune dublă decât se obișnuiește, probabil din motive de economie, pasagerii nu s-au schimbat deloc până la Haridwar.

După câte știam trenul nostru era de cursă lungă, și avea ca punct terminus extremul nord indian, inclusiv Kashmirul, până aproape de granița chineză.

Când am ajuns în Haridwar, ne-am ridicat repede de pe scaunele noastre, ne-am salutat vecinii de compartiment și-am ieșit repede afară.

Deși este-o gară importantă, aveam informații că trenul nu zăbovește mult aici, și țineam neapărat ca până ce dă impiegatul semnalul de plecare, să ne convingem că totul este-n regulă. Pongo a coborât și el, împreună cu Maha. Orice se poate întâmpla și nu voiam să riscăm nimic dacă era cu putință.

Pongo împreună cu Maha, erau însă la locul lor, lângă o mulțime de bagaje, iar uriașul negru scruta neliniștit de-a lungul trenului.

-Aici suntem Pongo, îl liniști degrabă Marian, care se apropiase pe nesimțite de uriașul negru, printre mulțimea de călători.Totul este în regulă?

-Pongo așteptat, massers! Totul bine.

Abia acum îmi bătu la ochi mulțimea imensă a pasagerilor care coborâseră aici în Haridwar .

-Dar bine Mariane, se pare că aici coboară toată lumea. Știam însă că trenul traversează și valea Kashmirului.

-Din nou o fi vreun festival religios de care noi n-avem cunoștință. Nu vezi că aproape toți indienii care-au coborât aici, și încă mai coboară, îmi făcu el semn arătând înspre acoperișurile vagoanelor, de unde pe scări improvizate se dădeau jos, uneori venind de-a berbeleacul ciorchini de indieni, sunt pelerini, judecând după veșmintele purtate?

-Păi India e cea mai religioasă țară de pe glob judecând

după mulțimea pelerinilor. Nici la Mecca şi Medina nu-ntâlneşti o atare densitate pe metru pătrat, am evocat eu locurile sfinte aie musulmanilor din Peninsula arabică.

-Asta e, că musulmanii au doar Mecca şi Medina lor, şi-un singur Dumnezeu pe Allah, şi pe Mohamed profetul lui, pe când indienii ăştia au cine ştie câți zei, şi şapte oraşe sfinte.

-Şi Haridwar, e unul dintre ele replică sec Marian. Acum să vezi dacă n-o să avem probleme cu hotelul!

-La nevoie o să dormim sub cerul liber, doar n-am face-o pentru prima oară.

-Nu mai cobi Robert! Hai s-o luăm la picior poate tot o să mai putem găsi ceva convenabil.

Dar vorb-aceea: gura păcătosului adevăr grăieşte!

Se pare că n-am cobit degeaba întrucât am colindat tot oraşul, ce-i drept, transportați într-o ricşă, fără să găsim nici un loc de cazare.

Se pare că acestea fuseseră arvunite din timp, aşa cum noi n-avuseserăm prevederea de-a o face.

Într-adevăr aşa cum am intuit-o de altfel , şi aici, ca şi acum două săptămâni la Allahabad se serba festivalul de Kumbh Mela, un prilej unic pentru pelerini, deoarece are loc odată la 12 ani.

Abia acum ne explicam de ce am avut senzația că tocmai în gara unde coborâserăm noi, în Haridwar părea să se fi golit trenul, deşi nu era decât prima stație, dintre numeroasele altele, poate mult mai importante.

Toate astea le-am aflat şi de la hotelierii la care am apelat în tribulațiile noastre zadarnice în căutarea unui loc de cazare dar puteam s-o aflăm mult mai repede dacă ne dădea prin cap, chiar de la conducătorul nostru de ricşă pe care-l închiriasem pentru toată seara.

Sau mai precis până găseam un hotel accesibil. Acesta chiar, auzindu-ne parlamentând cu hotelierii ni se adresă deodată:

-Sahibii, doresc locuri de cazare?

-Fireşte, am sosit chiar acum cu trenul, cunoşti dumneata alte hoteluri ?

-Cunosc, Sahibi. Ştiu un astfel de han, sau casă de oaspeți la marginea oraşului, unde trag mai cu seamă domnii

albi. S-a deschis de curând şi lumea nu-l prea cunoaşte. Să vă duc într-acolo?

-Mai întrebi? Ai un bacşiş bun, dacă ne poţi fi de folos, îl stimulă Marian.

Obosiserăm literalmente după atâtea peregrinări nereuşite pe la diferite case de oaspeţi, care, nu numai că ne-au refuzat de clienţi dar ne şi priveau cu condenscendenţă, ori, chiar dispreţuitor.

Ceva care s-ar fi putut interpreta şi astfel:

„Măi fraierilor, acum căutaţi voi casă şi masă? De pe ce planetă veniţi? Nu ştiţi ce evenimente se petrec în oraş?"

Se părea că avatarurile care ne aşteptau aici, sunt chiar mai mari ca cele suferite de pe urma călătoriei: caniculă, plictiseală, anchilozarea oaselor.

Dar de-abia după o jumătate de oră, în care ricşa noastră a executat trasee alambicate, printre miile de pelerini care păreau să se fi strâns cu toţii , tocmai pe pavajul şoselelor, am „aruncat ancora" cum se spune în faţa unei case solide, construite în stil englezesc, un fel de „Cottage", pe-a cărui faţadă se lăfăia cu litere de-o şchioapă numele hotelului sau pensiunii, recomandat de conducătorul ricşei, „King Edward's Crowne" – adică Coroana regelui Eduard.

-Aici e, sahibi, se pronunţă victorios, tânărul indian, cu picioarele desculţe şi pline de praf, care reuşise iată, să ne ducă cu primitivul lui mijloc de transport, până la liman.

Noi aveam însă experienţa noastră. Nefericită, dacă e s-o spunem pe şleau. La această dată şi în acest oraş, de aceea nu m-am mirat deloc, când Marian îi făcu semn flăcăului să mai aştepte înainte de-a ne da bagajele jos.

-Fii liniştit, îţi vei primi bacşişul, fie că vom primi sau nu aici găzduire, îl linişti Marian. Pe de altă parte vrem să ne asigurăm şi pe viitor de ajutorul dumitale.

L-am lăsat pe tânărul indian, în tovărăşia lui Pongo şi-a lui Maha, spre care aruncase şi aşa de câteva ori pe parcurs, priviri tematoare.

Nici Pongo nu părea să-i inspire mai multă încredere, şi-acum era de-a dreptul alarmat, când în afară de el, şi eu m-am pregătit să-l abordez pe hotelier.

Gândeam că doi albi, vor fi mai impunători decât unul, şi

că prin forța noastră reunită de persuasiune, vom reuşi totuşi să obținem camerele dorite.

Cruntă dezamăgire! Se părea că n-aveam noroc, şi pace, în ziua aceea.

Hotelierul, un indian gras c-o cămaşă cadrilată, descheiată până la jumătatea pieptului, şi care nu contenea să se şteargă încontinuu de transpirație cu-n prosop, deşi ne primi politicos, se porni într-o plicticoasă logoree de scuze.

-Sunt nespus de onorat de vizita onorabililor sahibi, dar camerele mele sunt pline până la una. Chiar şi eu cu familia mea, arată el înspre una din cocioabele adiacente grupului principal de clădire, locuim aici afară, doar pentru a ne găzdui musafirii. Camerele au fost rezervate înainte cu două săptămâni prin oficiul de turism cu care am contract. Vă asigurăm sahibi de ospitalitatea noastră, oricând de aici înainte. Nu acum însă cu ocazia sărbătorii de Kumbh Mela.

Se părea că tot ce-am cobit era să se adeverească în ziua aceea. O să trebuiască să ne căutăm un loc mai curățel la marginea oraşului unde să ne încropim lagărul, cel puțin pentru noaptea asta. Din fericire vremea părea bună, favorabilă, unei asemenea opțiuni, în extremis.

Eram pe punctul de-a renunța şi de-a ne reîntoarce la ricşa noastră, „parcată" afară, în spatele porții stabilimentului, când una dintre ferestrele de la etaj se deschise şi-o voce de heruvim ne făcu să ne oprim locului.

-Domnii, Farrow şi Bertram? făcu suavă voce îngerului, în timp ce spre uluiala mea desăvârşită în cadrul ferestrei apăru... chipul fetei blonde, al prezumtivei englezoaice, pe care după ştiința mea, o lăsasem totuşi în tren.

La răspunsul afirmativ al lui Marian, zâna cea bună ne făcu un semn grațios cu mâna de sus, după care ne rugă pe aceeaşi voce de contralto:

-Aşteptați puțin!

Imediat după asta, staccato-ul produs de pantofii fetei pe scările de lemn care uneau cele două nivele s-au perceput clar până la noi jos.

-Domnule Majay, se adresă direct hotelierului, fata care apăruse-n fața noastră, salutându-ne scurt c-o înclinație a capului său blond, fermecător. Ocupăm împreună cu tatăl

meu, două încăperi la nivelul de sus. Am discutat cu tata, şi e de acord. Cedăm una dintre camere acestor domni de faţă. În fond sunt vecinii noştri de compartiment.

-Prea bine, lady Paradine, dacă asta e şi opinia nobilului dumneavoastră tată.

Marian încearcă să protesteze şi eu i-am ţinut isonul.

-În nici un caz nu vrem să vă inoportunăm prin prezenţa noastră lady Paradine, începu Marian. Cu atât mai puţin să vă restrângeţi spaţiul. Dumneavoastră aţi avut înţelepciunea de-a contracta locurile astea din timp iar noi n-am făcut acest lucru.

-Nici nu vreau să aud, domnule Farrow. S-a hotărât şi hotărât rămâne. Pe de altă parte de mult ţineam să vă cunosc. Dacă sunteţi un gentleman nu-i puteţi refuza unei doamne o asemenea onoare.

-Păi dacă se pune problema aşa, firește că nu, lady Paradine, capitulă cu graţie pişicherul meu prieten. Numai că nu văd cum ne-aţi recunoscut întrucât speram că am călătorit incognito în trenul acela.

-Şi în plus am reluat eu, n-am bănuit nici o clipă că vă opriţi în Haridwar.

-N-o fac toţi, domnule Bertram? Festivalul de Kumbh Mela, e de vină. Dar haideţi sus, şi tatăl meu, vrea să vă cunoască.

Aşa se face, că-n cele din urmă apelul nostru zadarnic pe la toate centrele de cazare din oraşul supraaglomerat, a avut un final fericit. Şi ceea ce era şi mai promiţător, c-o făcuse intervenind pentru noi, un înger blond la care toţi bărbaţii visează, în perioada fastă a existenţei lor.

Formalităţile de cazare au fost terminate în câteva minute, după care am urcat pe scările destul de şubrede la etaj. Tânărul purtător de ricşă fu concediat cu-n bacşiş gras.

Mai ales sub picioarele ca de elefant ale lui Pongo, care mai transporta şi-o valiză grea nu numai scările, dar şi duşumeaua de sus a prins să scârţâie pe toate tonurile posibile.

Dar calul de căpătat nu se caută în gură, şi-acum eram bucuroşi că puteam avea şi noi un acoperiş deasupra capului.

Sus am făcut cunoştinţă oficial cu Sir Cedric Paradine, un englez ţeapăn între două vârste, care, deşi ţinea la etichetă, afişând o mină sobră şi ponderată, ne salută pe toţi cu vădită cordialitate. Inclusiv pe Pongo, dovedindu-ne odată în plus că

englezii totuşi, nu au resentimente rasiale.

Acesta ne prezentă pe fiica sa lady Lorena Paradine, o tânără care tocmai îşi terminase studiile, şi căreia tatăl său, achitându-se de-o promisiune mai veche, îi arăta fascinanta Indie, în care servise el însuşi, pe vremuri în aparatul administrativ colonial.

-Dar bine mylord, se minună Marian. De vreme ce sunteţi numai de curând în India, cum se face că ne-aţi recunoscut, şi încă destul de repede, după instalarea noastră în tren? Cel puţin aşa mi-a dat, încântătoarea dumneavoastră fiică să înţeleg?

-E simplu domnule Farrow, mai citim şi noi ziarele. Lorena a fost prima care mi-a atras atenţia că eroii ei s-au urcat cu noi în tren, tocmai în Delhi.

-Cum adică? Scrie despre noi în ziar am întrebat la rândul meu nedumerit, fiindcă nu-mi dădeam seama cum plecarea noastră, înspre zonele din nord ale ţării a devenit brusc atât de importantă.

-Fireşte, nu în cel de azi, ne preciză Lorena. Dar de vreo două săptămâni încoace ziarele sunt pline de isprăvile dumneavoastră. Mai întâi, în legătură cu atentatul de cale ferată şi asasinarea prinţului Virendra. Munca dumneavoastră de organizare şi ajutorul oferit după dezastru, n-a rămas fără ecou. Oficialii de la căile ferate n-au fost zgârciţi în a vă aprecia meritele. Un anumit comisar Craddle din Benares, a avut şi el ceva de spus. Ca să nu mai spun despre eliberarea sărmanelor fete din mâinile fanaticilor adoratori ai zeiţei Kali, ultima afacere din Madura!

-Vedeţi domnilor ? N-am exagerat cu nimic când am afirmat că fiica mea ştie totul sau aproape totul despre succesele dumneavoastră din India. Cum aş fi putut să-i refuz, posibilitatea de-a vă cunoaşte, când însăşi soarta i-a oferit astăzi şansa?

-Ne copleşiţi mylord cu laudele, cât despre lady Lorena ce să mai spun? E-o exagerare ca peste tot. Aproape că regret c-am rămas, pentru a nu vă produce o dezamăgire, când veţi constata că suntem fiinţe obişnuite, ca toţi oamenii.

-În aceasta şi constă valoarea unui om, comentă lordul. Când din poziţia unui om obişnuit reuşeşte să facă mai mult

decât cei chemați pentru asta. Şi aici mă refer la profesionişti. Şi nu-n ultimul rând la poliția colonială, adaugă simpaticul aristocrat, după o uşoară şovăială.

După această declarație măgulitoare, am trecut în camera noastră, pentru a despacheta o parte dintre bagaje...

Capitolul II

Pe malul fluviului sfânt

Înspre seară un ciocănit prudent la uşă ne-a scos din amorțeala noastră. Călătoria cu trenul poate fi foarte obositoare mai ales pe-o zi caniculară, cum întâlneşti destule în India.

Marian a cărui pat era mai aproape de uşă, a fost primul care a tras zăvorul.

-Deranjez? se insinuă din nou, ca şoapta unei adieri blânde de primăvară vocea îngerului nostru blond, călător.

- Nicidecum lady Paradine! îi răspunse galant Marian invitând-o înăuntru. Numai dacă bârlogul unor bătrâni celibatari ca noi, nu vă provoacă repulsie.

-Şi de ce ar face-o, domnule Farrow? Nu mai sunt har Domnului, o sclivisită domnişoară de pension, şi-mi place să cred că mă ridic deasupra prejudecăților.

-Asta e-o muzică plăcută urechilor noastre...

-Dacă lucrurile ar sta altfel, cum mi-aş permite să invit la cină, nu unul, ci trei bărbați deodată?

-Vorbiți serios, lady Paradine?

-Cât se poate de serios, de altfel, o fac şi-n numele tatălui meu, invitația aparține amândurora.

-Aşadar, nu-i suficient că ne-ați acordat găzduire, mai vreți să ne şi hrăniți pe deasupra? am intrat eu în vorbă.

-Poate că nu cu totul dezinteresat domnule Bertram, replică fata. După masă am vrea să ne însoțiți, la „arati-ul" (venerarea de seară), de pe Gange, şi tovărăşia a trei bărbați zdraveni, neînfricați, ar fi o poliță în plus de asigurare pentru noi.

-Trei bărbați şi-o pisicuță adică ghepardul nostru pe care sunt sigur că Pongo nu-l va lăsa uitat în camera.

-Cu atât mai bine, Maha va putea adulmeca vreun eventual

pericol, continuă fata. Cât despre uriaşul dumneavoastră prieten, se uită ea cu admiraţie la torsul herculean al lui Pongo, în timp ce acesta se fâstâci cum îi era obiceiul, cu dânsul nu m-aş teme, chiar de-ar fi să traversez toată India, de la nord la sud.

-Şi ai avea perfectă dreptate, fata mea, se exprimă lordul care-şi făcuse şi el intrarea în camera noastră, fără a mai fi silit să bată la uşă, întrucât aceasta rămăsese deschisă. Ei, Lorena, ce spun domnii, sunt de acord ?

-Cu cea mai mare plăcere mylord, îi dădu răspunsul Marian. Când doriţi să plecăm?

-Propun să ieşim peste o oră, când se mai răcoreşte. După cină, o s-o luăm agale spre Har-Ki-Pauri, care e ghat-ul principal.

După ce-am perfectat astfel programul de seară, cuplul englez tată-fiică, se retrase în camera lor.

Aşteptam cu nerăbdare să asist pe viu la marele festival religios, care era în plină desfăşurare.

Aluziile fetei cu privire la un potenţial pericol nu erau simple gratuităţi. Fanatismul religios e primejdios oricând dar în anumite ocazii, cum se dovedea a fi şi acest festival hindus, care-şi atingea apogeul la 12 ani, putea să-şi revele uşor tot ce avea el mai rău şi mai dăunător.

Şi în primul rând intoleranţa. Oamenii simpli nu agreează aproape niciodată autoritatea. Deşi uneori o respectă. Atunci însă când aceasta e impusă de o putere străină, e şi mai rău.

Din această perspectivă indienii nu priveau cu ochi buni, ocupaţia britanică, cu atât mai mult atunci când ei îi bănuiau pe nesuferiţii de Sahibi, de intruziune, în problemele lor de cult. Chiar dacă prezenţa acestora era departe de-a fi ofensivă.

Din acest punct de vedere, înţelegeam înţelepciunea prudentă a fetei, care se dovedea o fire directă, lipsită de ipocrizie.

Da, prezenţa noastră era generatoare de securitate, şi la rândul nostru eram bucuroşi că ne puteam revanşa măcar pe această cale.

Mai rămânea problema lui Maha. Nu ştiam cum vor privi pelerinii, prezenţa ghepardului. Deşi animalele, sunt respectate în India, şi multe dintre ele sunt considerate de-a

dreptul sacre, nu ştiam totuşi care e statutul felinelor.

Tigrii domesticiți sunt respectați şi temuți, şi unii rajahi au în garda lor personală asemenea patrupezi.

Lui Maha, căruia la orice plimbare prin oraş i se ataşa conform uzanței o lesă, şi uneori chiar botniță nu puteam ştii ce primire i se pregăteşte.

Oricum ar fi fost, Pongo, avea consemnul, de-a se retrage împreună cu ghepardul, dacă situația amenința să devină primejdioasă.

Până la urmă chiar Pongo a fost acela, care a propus o soluție .

-Massers, duce singuri, cu englezii. Pongo rămâne aici cu Maha, păzeşte bagaj de la massers.

-Dar bine Pongo, nu e cazul să te sfieşti. Nu eşti curios, să vezi petrecerea din noaptea asta?

-Pongo nu e curios, massers. Crede că mai bine rămâne cu Maha acasă.

Oricât am încercat să-l înduplecăm pe uriaşul negru să-şi schimbe părerea, n-a fost chip.

Probabil că în legătură cu ghepardul se gândise la aceleaşi lucruri ca şi noi. În plus dacă în prezența noastră acționa liber şi detaşat, în societate, şi mai ales în prezența femeilor, se simțea încurcat şi descumpănit.

Cunoscându-i obiceiul ne-am mulțumit cu explicațiile date. Mai ales că la urmă adaugă:

-Dacă massers întâmplă rău, Pongo şi cu Maha poate intervine.

După exact o oră, am ieşit din nou pe străzile oraşului Haridwar, care arăta ca un oraş populat de extratereştri.

Peste tot, pelerini în veşminte albe, roiau de colo până colo, care trase de zebu, cu coarnele împodobite cu fâşii de verdeață şi aranjamente florale, transportau statuile masive ale lui Vishnu şi Shiwa şi-a multiplelor lor reîncarnări pe malul fluviului.

Alaiurile erau însoțite de dansatoarele profesioniste de la templele învecinate, probabil Kedarnath şi Badrinath numite „devadasi", care executau înaintea carelor dansurile clasice Bharata-Natyam şi Kathak.

Primul dintre acestea este un dans solo, executat de către

o singură dansatoare, acompaniată de un întreg ansamblu, numit prin părțile locului Cinna Melam şi era condus de un Nattuvanar, un fel de dirijor care impunea timpii cu o pereche de țambale, strigând modelele de dans - „jati".

În jurul femeii care se dezlănțuise, mai dansau încă patru bărbați care purtau clopoței în jurul gleznelor acompaniind şi ei pe această cale, mişcările şi asigurând ritmurile muzicii.

-Iată, nici n-am ieşit propriu-zis din casă domnilor, şi ne şi întâmpină spectacolul. Mă întreb ce-o fi la noapte pe malul Gangelui.

-O să ai o vreme la ce-ți aminti Lorena , când vei fi înapoi, în bătrâna şi cețoasa noastră Engliterra, ținu să precizeze lordul.

-Am avut mare noroc tată, c-am nimerit să fiu în India tocmai în această perioadă, se entuziasmă fata.

-Dar ce-o fi însemnând totuşi acest festival Kumbh Mela, care se bucură aici de-o aşa mare popularitate?

-Dac-ar fi s-o iei ad-literam, încercă Marian să dea o explicație, Mela, înseamnă toiag şi Kumbh, ar fi borcanul cu nectarul nemuririi. Este cel mai important dintre festivalurile hinduse, şi se celebrează uneori şi la şase ani dar cel mai grandios are loc odată la 12 ani.

A început la Allahabad sau Prayag după denumirea populară a oraşului, acolo unde cele două fluvii sfinte, Gangele şi Yamuna împreună cu iluzoriul Saraswati realizează Sangam-ul, adică confluența .

Legenda spune că atunci când zeii s-au luptat să ia kumbha, borcanul cu nectar nemuritor de la „Asuras" (demoni) patru picături au căzut pe pământul oamenilor.

Una la Prayag – Allahabad, iar celelalte în oraşele sfinte Haridwar, Ujjain şi Nasik.

-Deci asta vânăm noi astă-seară? Iluzia nemuririi?

-E-n cultura oricărui popor lady Lorena. De ce să nu permitem indienilor să-şi aibă şi ei visul lor?

-De unde ştiți toate lucrurile astea, domnule Farrow?

-O parte le-am aflat chiar de la prințul Virendra, pe când ne aflam în Benares, abia şopti prietenul meu, întrucât amintirea nobilului prinț indian Rajiv Nagpur Virendra ne reveni brusc în minte. Tatăl acestuia, prințul Virendra senior ne-a împărtăşit

multe din obiceiurile poporului său. Desigur, o parte din lucrurile astea le cunoşteam şi noi, deşi poate nu atât de amănunţit.

În sfârşit, cu chiu cu vai, strecurându-ne printre mulţimea ce invadase toate străzile, am ajuns în vecinătatea localului „The royal select club" un fel de hotel–restaurant particular al administraţiei coloniale britanice din acest oraş. Acolo nu aveau acces decât albii, fiind un club cu totul exclusivist, cum ne-a asigurat lordul Paradine, şi riscam mai puţin să nu mai găsim locuri. Chiar dacă am fi vrut să cinăm la un hotel cu specific naţional, cu siguranţă n-am fi putut-o face, cel puţin în seara asta, şi probabil în următoarele, pe durata ţinerii festivalului.

Prognoza lordului se adeveri întrutotul.

Am găsit locuri, şi nimeni nu ne-a întrebat de rezervări. Întrucât seara era zăpuşitoare, am preferat să luăm cina pe terasă.

Aveam şi-o orchestră bună acolo, care executa în exclusivitate partituri occidentale, şi alte piese la modă.

După ce pe parcursul cinei propriu-zise, am audiat excepţionale lucrări de Ceaikowski, Rahmaninov, Liszt şi Mozart, interpretate magistral la pian, de parcă ne aflam la un concert adevărat, la lichior şi cafea orchestra a atacat cu brio, cunoscute piese de rezistenţă din muzica de dans.

Se-nţelege că lady Lorena n-a pierdut prilejul de-a dansa fiecare dans, schimbându-ne alternativ. Dar nici cel care rămânea să stea de vorbă cu bătrânul lord, nu avea de ce să se plângă de plictiseală.

Lordul Paradine, era la rândul său un „bon viveur", şi dacă ajungeai să-l cunoşti mai bine era departe de aerul rigid, intransigent, exclusivist şi încuiat, tributarul ţepenei conduite englezeşti cum ţi-ai fi putut-o închipui, judecând numai după înfăţişare.

Am aflat o mulţime de lucruri de la dânsul în legătură cu administraţia colonială din India, din a cărui aparat funcţionăresc făcuse şi el parte, doar cu câţiva ani mai înainte de retragere.

Acum se retrăsese la moşia lui din Sussex, şi trăia alături de fiica sa Lorena, care, tocmai îşi terminase studiile.

Soţia sa, lady Beatrice Paradine, mama Lorenei, murise acum mulţi ani chiar la naşterea fiicei sale.

Fuseseră în India în acea vreme, şi făcând o complicaţie

după cezariana prin care i se născuse fiica, rana se infectase, şi n-a mai putut fi salvată, murind de septicemie.

Şi acum ochii i se umpleau de lacrimi, la evocarea fiinţei dragi, şi deşi era destul de tânăr la acea vreme, nu se mai căsătorise, dar nu din lipsă de pretendente.

Se dedicase slujbei sale, şi unicei sale fiice, asupra căreia revărsase tot prinosul său de afecţiune şi interes.

Fiica sa nu cunoştea India, decât din amintirile ei din adolescenţă, înainte de-a începe să meargă la şcoală. De aceea, fata rămăsese mereu cu nostalgia ţării îndepărtate, pe care-o văzuse într-o perioadă a vieţii în care nu putea înţelege prea multe, din ceea ce auzea şi vedea.

Tatăl său, lordul îi promisese însă că la sfârşitul studiilor vor întreprinde o călătorie mai lungă prin ţară, şi iată că acum visul amândurora se înfăptuise.

Despre sine lordul spunea, că asta poate fi ultima sa călătorie în India.

Anii care vor trece, nu-l vor face mai tânăr, iar problemele de sănătate acum, ca şi inexistente, nu vor întârzia şi ele să apară.

De aceea erau decişi amândoi tată şi fiică să guste ca niciodată această aventură sau excursie Indiană.

Inauguralã poate, pentru fiică, de rămas bun, sau epilog pentru tată.

-Dar cine ştie, domnule Bertram ce ne mai poate rezerva viitorul?

După câte mi-am dat seama lordul nu era un ilustru necunoscut nici aici măcar în micul oraş nordic, Haridwar. La un moment dat se apropie de masa noastră şi patronul clubului, un bărbat alb, în vârstă, care se bucură mult să-l vadă pe lord.

-Mylord, din nou în oraşul nostru? Cât de mult a trecut? Să tot fie 10-15 ani?

-Richardson? Ce mai faci bătrâne? Am crezut că eşti de mult la pensie.

-Mai rezist încă pe poziţie, mylord. Nu degeaba în compania mea deviza era până la ultimul om, până la ultimul cartuş, până-n ultima secundă. Bătrânul sergent Jack Richardson n-a capitulat încă.

-Şi de ce ar face-o? Aici după cum văd îţi merge bine, şi de dever ce să mai zic? Ai oaspeţi din belşug.

-Nu întotdeauna e Kumbh Mela, dar altfel n-am de ce să mă plâng.

- Uite îţi prezint o nouă cunoştinţă de-a mea, domnul Bertram, şi acolo pe ringul de dans, împreună cu domnul acela bine, e chiar fiica mea Lorena, pe care o să ţi-o prezint mai târziu.

În clipa aceea ritmurile armonioase ale melodiei, se stinseră, orchestra luând o mică pauză, şi acei despre care vorbea lordul tocmai se reîntoarseră la masa noastră.

Lordul le prezentă lui Marian şi Lorenei, pe Mr. Jack Richardson, fost sergent în trupele de ocupaţie ale Majestăţii Sale, iar acum patronul celui mai select restaurant din oraş.

Richmond salută galant mâna Lorenei, despre care exclamă cu entuziasm.

-Eraţi un copilaş cam atâtica, arată el cu podul palmei înspre piciorul mesei, cu zulufii blonzi de îngeraş, şi iată ce domnişoară fermecătoare aţi devenit lady Lorena.

-Ei acum te recunosc şi eu „oncle Jack" zâmbi fata. Dumneata îmi aduceai ciocolată şi bomboane, chiar când tata nu era de acord cu asta.

-Da, dar n-aţi mai revenit în Haridwar de atâţia ani .

Cât despre dumneavoastră domnilor, se întoarse el înspre noi, adică înspre mine şi Marian, ar fi greu să vă ignore omul. Doar pozele dumneavoastră au apărut în toate ziarele în ultima vreme.

Din vorbă-n vorbă, lordul îi povesti vechii sale cunoştinţe, împrejurările în care ne-am cunoscut precum şi intenţiile sale momentane, şi de viitor. Când Richardson auzi de dorinţa noastră de-a asista la festivalul de pe fluviu, sări în sus.

-N-o faceţi, domnilor! Tocmai acum mulţimea pare să fie mai agasată decât oricând de prezenţa străinilor în ţară. Asta fie că fac sau nu parte din trupele de ocupaţie. Există pentru asta destui aţâţători plătiţi de partidele naţionaliste. Dacă vă văd în oraş, mai treacă-meargă, dar prezenţa dumneavoastră, la una dintre sărbătorile lor hinduse ar putea să-i enerveze la culme. Nimeni nu poate prevedea cum reacţionează o mulţime dezlănţuită.

-Şi totuşi, ţin atât de mult să asist la festivităţi. Gândeşte-te tată, se întoarse Lorena înspre lord, că acesta e-un prilej unic, care se petrece odată la 12 ani.

-Dacă ţineţi neapărat s-o faceţi, atunci vă recomand să vă deghizaţi. Fiind noapte poate că nimeni n-o să observe falsul. În mulţimea de pelerini veţi trece neobservaţi, îşi concluzionă propunerea Jack Richardson.

-Da, dar e cam târziu pentru asta, nu crezi? Intenţionam să plecăm înspre fluviu, imediat după cină, veni obiecţia lordului.

-Mylord, din fericire, am eu tot ce vă trebuie pentru asta. Haine de toate mărimile. O întreagă garderobă şi recuzită pentru machiaj vă stă la dispoziţie. Au mai făcut uz de ea şi alţi domni, cu altă ocazie, zâmbi el, făcându-ne pişicher cu ochiul.

-În cazul acesta Jack, devii înc-odată salvatorul meu şi-al familiei mele. Îţi rămân îndatorat pe vecie.

Nu era de mirare că Richardson, militar cu vechi state de serviciu, poseda un astfel de arsenal cu accesorii autohtone. Poate o făcea din considerente comerciale, poate avea şi-o înţelegere secretă cu poliţia, de-aceea n-am mai mers la originea acestui subiect delicat.

Ne-am mulţumit să facem uz cu toată încrederea de tot materialul pus la dispoziţie.

Când am părăsit restaurantul eram cu totul alţi oameni. Eram trei indieni care însoţeau o tânără dansatoare „devadasi", nedeosebindu-ne cu nimic de mulţimea pelerinilor de pe străzi.

Zulufii blonzi ai Lorenei, dispăruseră complet sub peruca cu pieptănătură specială a pletelor negre ca pana corbului, sub diadema care trona deasupra.

Diadema sau tiara care este în Orient un substantiv propriu. Numai ochii de-un albastru senin ca şi cerul într-o dimineaţă frumoasă, nu i-am putut ascunde, sporind farmecul dar şi pericolul potenţial izvorât din acest mic amănunt anatomic.

Am pornit spre malul fluviului, şi n-a trebuit să facem cine ştie ce sforţări pentru aceasta. Acolo afluiau mase întregi de oameni, şi nu i te puteai împotrivi curentului uman, suveran.

De-a lungul întregului mal al Gangelui, al părții sale dinspre oraş, era în plin proces o nesfârşită mare de lumină, muzică şi dans, ceea ce-i împrumuta marelui fluviu o atracție feerică, de basm.

Pe apă apăruseră ambarcațiuni, bărci, şlepuri şi gondole, în care mii de făclii executau liniile sinuos-dinamice ale propriului spectacol de Bharata-Natyam, în diferitele lui faze.

Un astfel de spectacol este compus din şapte piese distincte. Partea de început, sau prologul, numit aici Alarippu, sinonimă cu-o rugăciune invocată zeității celebrate.

Urmează apoi jatis varam, o piesă în care dansatoarele se mişcă absolut pe muzică – nrtta.

Vine apoi sabda, care introduce Nrtya, şi în care dansatoarea foloseşte mişcarea şi expresia feței pentru a-şi exterioriza emoțiile, compuse la rândul lor din „anga", mişcarea trunchiului, brațelor şi picioarele, şi „sepanga," expresia facială.

În ordine urmează varnam care utilizează, atât nrtta cât şi nrtya. În sfârşit ultimele două părți tillana, un dans tehnic şi „sloka" de final, în care se recită ritmic, un imn religios.

Lorena Paradine, era atât de fascinată de tot ce vedea, încât aproape că uitase de prezența noastră, a tuturor.

La un moment dat lordul îşi mărturisi îngrijorarea:

-Să ştiți că n-am procedat tocmai înțelept domnilor când i-am permis Lorenei să se deghizeze în dansatoare. Bănuiesc că o să recoltăm numai necazuri din pricina asta.

Şi temerile lordului începură, din păcate, a se adeveri. De nenumărate ori, i se făcuseră semne Lorenei, să se alăture diferitelor grupuri, poate ad-hoc constituite din dansatori. Fata însă refuzase de fiecare dată. Şi o făcuse din motive bine întemeiate. Necunoscând toate mişcările şansa de-a greşi şi-a se deconspira era mult prea mare cu consecințele de rigoare, care, evident, ne-ar fi putut implica pe toți întrucât am fi fost siliți să intervenim.

Şi-acum ceea ce doream să evităm, s-a petrecut până la urmă. Invitațiile grupurilor de dansatori au devenit atât de insistente încât a devenit periculos să le refuze pe toate.

În sfârşit, după opinia majorității, fata era o dansatoare devadasi şi era oarecum obligată să-şi execute meseria. Dacă

n-o făcea devenea suspectă. În plus nici culoarea ochilor n-o ajuta prea mult.

Marian îi şopti lordului la ureche:

-Trebuie s-o ştergem de pe-aici. Situaţia poate deveni explozivă. A fost o idee nefericită că lady Lorena s-a travestit tocmai în dansatoare.

-Asta văd şi eu acum, domnule Farrow. A fost o greşeală de neiertat din partea mea că i-am dat voie.

Mai mult nu reuşi să spună nobilul englez, întrucât evenimentele s-au „precipitat", cum se spune, chiar mai repede decât am crezut-o noi.

Un grup de dansatori mai insistenţi a luat-o pur şi simplu pe dezorientata englezoaică în mijlocul lor, şi-au pornit cu ea de-a lungul fluviului.

Lorena nici nu a mai avut timp să protesteze, întrucât s-a şi văzut inclusă în mijlocul suratelor ei, dansatoare.

Din fericire, fata poseda prezenţă de spirit, şi-o bună stăpânire de sine. În plus, fiind un talent înnăscut îşi însuşise majoritatea mişcărilor de dans.

Nu-i mai rămăsese deci altceva de făcut decât să mimeze ritmurile melodiei, străduindu-se să le imite pe suratele sale, adevăratele „devadasi" sau dansatoare indigene profesioniste.

Spera ca într-una din pauzele de „respiro", sub un pretext oarecare, să caute o portiţă de evadare.

Cât despre noi, surprinşi la rândul nostru şi totodată încântaţi de prezenţa de spirit a Lorenei, care se adaptase excelent situaţiei, făcându-i faţă cu brio, n-am vrut să rămânem mai prejos.

Lui Marian îi reuşi să-l strunească pe lord în ultima clipă, înainte ca acesta să se demaşte singur.

-Calm, mylord, calm! Pân-acum lady Paradine pare să stăpânească situaţia. La momentul potrivit o să găsim şi ocazia de-a spăla putina.

Acum nu ne mai rămânea altceva de făcut decât să nu pierdem din ochi grupul de dansatori în mijlocul căruia evolua Lorena.

Aşa cum am mai spus-o, acesta avea o compoziţie mixtă, heterogenă. Dacă-n centrul acestuia evoluau dansatoarele,

pe margini acompaniau dansatori bărbaţi încinşi cu clopoţei în jurul gleznelor, şi cărora le-a aparţinut de fapt, cu adevărat iniţiativa de-a o include pe Lorena în grupul lor.

Cât despre noi, nimeni nu ne acorda nici o atenţie. Eram numai nişte pelerini oarecare din miile de aceaşi factură care se buluceau în toate direcţiile pe străzile înţesate ale oraşului şi mai cu seamă pe malul Gangelui.

Cu chiu cu vai, întrucât eram presaţi şi îmbrânciţi din toate părţile am putut urmări, străduindu-ne cel puţin să nu pierdem din vedere grupul care-o acaparase pe fată. Speram ca la un moment dat, aceasta să prindă ocazia şi să evadeze sub un pretext oarecare.

Din păcate, joaca asta de-a şoarecele şi pisica păru să nu se mai sfârşească iar lordul aproape că-şi pierduse răbdarea.

Cu greu l-am reţinut să nu dea buzna în mijlocul dansatoarelor pentru a-şi putea recupera fata. Intervenţia era însă riscantă cu urmări greu de prevăzut. Aici se impunea mai de grabă prudenţă şi şiretenie decât o acţiune în forţă. Dac-ar fi putut raţiona limpede şi lordul ar fi înţeles asta.

Lorena se încadrase surprinzător de bine în ceata suratelor sale dansatoare, şi-acum aproape că nu se mai deosebea de celelalte. Cine ştie poate că se şi amuza pe socoteala asta, în timp ce tatăl său lordul, prea grijuliu, fierbea de furie.

Şi asta a stat de fapt la originea neplăcerilor care au urmat. Pierzându-şi efectiv răbdarea la un moment dat Sir Cedric, urmaşul impetuoşilor cavaleri descrişi de Walter Scott, purtând de altfel şi un prenume predestinat, pândind un moment favorabil, sau care credea el că-i este favorabil, se repezi în mijlocul dansatorilor, înhăţându-şi fiica de mână.

În busculada creată,- atacul unui pelerin asupra unui grup de „devadasi" era fără precedent – sărmanului lord îi căzură câteva piese din deghizamentul pe care şi-l aplicase, dezvăluind indubitabil originea britanică a pielii sale albe de insular. Asta a fost suficient să se dezlănţuie vulcanul. Fanaticii pelerini ne considerau spioni fără îndoială, sau măcar agenţi secreţi ai poliţiei, cu gânduri obscure.

Nefericitului aristocrat englez, îi fu dat să suporte pe pielea lui în primele minute, întreg năduful pelerinilor.

Acum era timpul să intervenim şi noi, dacă nu doream ca

să rămână din bietul lord, doar ţoalele care-i înveliseră trupul, de-acum aproape despuiat de furia mulţimii.

Degeaba dansatoarele au început să ţipe sporind panica şi dramatismul incidentului, iar „devadasi" cea nouă se zbătea să-şi croiască drumul înspre tatăl ei molestat, mulţimea tot nu se potolea.

-Haide Robert, mi-a strigat peste umăr Marian, e momentul să intervenim acum, altfel praful se alege din bietul lord.

L-am urmat îndeaproape pe Marian şi pentru a ne croi cât de cât drum până în vecinătatea curentului Maelstromului uman creat în jurul nefericitului englez ne-am prefăcut a fi din aceeaşi stirpe de pelerini înfuriaţi, dornici să răzbune cât mai repede şi complet impietatea produsă. Astfel ne-a reuşit, fără să atragem prea mult atenţia asupra noastră să vânturăm, îmbrâncindu-i deoparte pe cei câţiva pelerini care ne stăteau în faţă.

Continuam să gesticulăm şi noi, în spiritul mulţimii, şi să rostim imprecaţii mantrice în hindi, pentru a putea răzbate.

A fost un adevărat tur de forţă, care nu ne-a reuşit nici nouă, fără consecinţe dintre cele mai neplăcute.

Întrucât mai purtam pe sub pelerine, o parte din costumaţia noastră tropicală, la care n-avusesem prevederea să renunţăm, am sfârşit prin a păţi ceea ce i se întâmplase lordului.

Falsa noastră identitate ieşi şi ea la iveală, complicând la cote paroxistice furia mulţimii.

Numai că mai era o mică deosebire. Noi, din prevedere nu renunţaserăm la armele noastre de foc, pistoalele Prarabellum pe care le pitisem în chimirele de sub cămaşă. Lordul, ca un om paşnic ce era, nu poseda nici măcar arme albe, întrucât, deşi fusese mulţi ani reprezentantul puterii coloniale, după spusele sale, nu credea în violenţă.

Nici noi nu credeam în violenţă, dar ne-nsuşisem dictonul francezului „à la guèrre, comme à la guèrre".

Demascaţi fiind nu ne-a mai rămas decât să-mprăştiem cu lovituri de pumni şi picioare pe-acei indieni care ni se urcaseră în cârcă, şi-apoi să ne scoatem armele pentru a trage câteva focuri în aer.

-Înapoi, înapoi, am răcnit cât am putut în hindi. Acţiune a Poliţiei! (Police business! Police business!).Asta pentru a

impune, un cât de cât respect oficial.

Doar în felul acesta l-am făcut scăpat pe lord, care era scărmănat bine.

Acțiunea noastră-n forță și mai ales focurile de armă trase, au avut pe moment impactul de-a împietri și paraliza mulțimea dezlănțuită.

Știam însă prea bine că eram pe-un teren alunecos. Foarte ușor lucrurile se puteau întoarce împotriva noastră, și atunci, vai de acela care ar fi fost prins la mijloc. Mulțimea l-ar fi sfâșiat în bucăți.

Un cuvânt de îndemn ar mai fi lipsit, o înjurătură, un brânci oarecare, și masa aceasta de oameni s-ar fi pus în mișcare.

Deocamdată, însă lucrurile erau calme. Un calm fragil cum am mai spus, liniștea probabil de dinaintea furtunii.

Am profitat însă de minutul nostru de grație. L-am apucat pe lord care era ciufulit rău de tot, de mâini și de picioare, și spre uluiala mulțimii una dintre „devadasi", adică Lorena, care mai poza încă în dansatoare de templu, se aplecă și-i luă capul în palme, acoperindu-l cu zeci de lacrimi și de sărutări.

Uimitoarea scenă, la care au fost părtași o mulțime de pelerini, a creat suficientă confuzie, pentru ca marea de oameni să se dea ușor de o parte, așa cum au făcut valurile înfuriate ale Mării Moarte sub toiagul lui Moise, și astfel ca și poporul ales, am putut trece. Am ales o cale perpendiculară directă, înspre oraș. Atât cât se putea face, întrucât alte și alte valuri de oameni, afluiau înspre fluviu.

Totuși până la urmă am ajuns sus, în apartamentul nostru pe care-l împărțeam pe din două cu familia de englezi.

Mă temeam ca lordul să nu fi suferit răni grave, care ar fi necesitat internarea lui urgentă într-un spital, dar, din fericire, n-a fost cazul.

În afară de câteva contuzii, la nivelul picioarelor, coastelor și șoldurilor, mai suferise și-o lovitură năucitoare în cap, care nu avusese alt impact decât că i-a provocat leșinul.

Acum că s-a văzut în siguranță acasă, lângă fiica lui Lorena, asta l-a impulsionat să-și revină, ridicându-se în cele din urmă pe picioare. Se clătina însă și era palid ceea ce a făcut-o pe fată să exclame.

-Daddy, daddy ,ești rănit? Spune, te ducem imediat la

spital. Aşa e, domnilor?

-Fireşte, lady Lorena. De data asta ne va însoți şi Pongo, aşa că tatăl dumitale va fi în siguranță.

-Nu e cazul de spital, domnilor, zâmbi strâmb lordul. Nu suntem chiar atât de fragili noi, cei din stirpea lorzilor. Dar mai întâi trebuie să vă mulțumesc din inimă, nu atât pentru salvarea mea, cât a Lorenei, care era prizoniera acestor fanatici.

-Da, da, domnii mei mă asociez şi eu cuvintelor tatălui meu, numai că, inversându-le sensul. Nu eu am fost în pericol, ci el. Şi tu, daddy nu ajungeai deloc în pericol, dacă nu te precipitai, aşa dintr-odată. Găseam eu până la urmă un prilej ca să scap din societatea dansatorilor. Dar să ştii tată, chiar dacă ai să mă certi, deşi n-am intenționat-o, şi tu ştii asta, de la un moment dat chiar m-a amuzat, deşi nu mi-am dat seama, cât de periculos ar fi putut să devină pentru tine. Şi, de altfel, pentru noi toți, se corijă ea, incluzându-ne şi pe noi.

După această întâmplare, fireşte că n-am mai întreprins nimic în aceeaşi seară.

Pongo s-a însărcinat să ducă lucrurile de travesti înapoi lui Jack Richardson şi să le recupereze pe-ale noastre.

Capitolul III

În Dehra Dun

-Bună dimineața mylord, bună dimineața, lady Lorena, i-am salutat noi pe vecinii noştri de îndată ce-am dat ochii cu dânşii, a doua zi, dis-de-dimineață.

Noaptea a fost un sfetnic bun, şi acum familia de englezi arăta din nou impecabil, parc-ar fi uitat cu totul, de coşmarul de astă-noapte.

-Bună dimineața, domnilor, răsună voioasă vocea lordului, cum ați dormit? Întreb pentru că noi, am dormit ca scăldați, neîntorşi cum s-ar spune, toată noaptea.

-Da, tată, îl acompanie fata. Emoțiile sunt bune, pentru a putea gusta mai bine liniştea căminului de-acasă.

-Aveți vreun plan deosebit pentru astăzi, mylord? l-am întrebat eu pe nobilul englez, care-şi recăpătase de-acum

calmul de odinioară.

-Păi, nu cine ştie ce. Las totul în seama Lorenei. Excursia asta e mai mult pentru ea. N-are decât să decidă.

-În ceea ce mă priveşte, cred că m-am vindecat şi eu de festivaluri hinduse. Nici n-am bănuit ce primejdioase pot fi. Şi în plus oraşul acesta a devenit mult prea aglomerat.

-În acest caz, permiteţi-mi să vă dau o sugestie. Dacă vreţi să evadaţi din oraş, ar fi recomandabil să închiriem un automobil.

La 50 de kilometri de aici înspre nord-vest se găseşte Dehra Dun, un oraş deosebit de pitoresc fiind plasat şi într-o regiune reprezentativă în ceea ce priveşte flora şi fauna nordului. Zona din jurul orăşelului e parc naţional, un fel de Yellowstone mai mic al indienilor.

-Excelent, domnule Farrow, săriră aproape deodată tatăl şi fiica. Oricum intenţionam să vizităm şi Dehra Dun-ul, continuă lordul. Dacă mai rămâne timp ne oprim şi la Rishikesh.

-Nici nu e cazul să le epuizăm pe toate într-o singură zi, tată. Vorba lui Scarlet O'Hara: „Tomorrow it's another day" – şi mâine este o zi.

-Ei dacă-i pe-aşa, atunci la drum. Ne oprim pe la Richardson, la clubul lui să mâncăm, după care o să închiriez maşina.

-Lăsaţi asta în seama noastră, mylord. O să caut eu maşina. Măcar atâta, pentru a ne revanşa câtuşi de puţin pentru hotel.

-V-aţi revanşat cu vârf şi-ndesat domnilor.

Pot spune că ne-aţi salvat viaţa mie şi fiicei mele aseară, de aceea consideraţi-vă pe tot cuprinsul acestui sejur, musafirii noştri.

-Mulţumim, dar lăsaţi-ne să ne aducem şi noi aportul, avem şi-aşa suficiente resurse, pe care trebuie să le cheltuim, aşa cum ne-am făcut socoteala. Aşadar, noi vom închiria maşina, nu se lasă Marian convins, să accepte mecenatul lordului.

Am plecat înspre clubul unde cinasem astă-seară de data asta pentru micul dejun. Întrucât de-acolo urma să plecăm mai departe, i-am luat şi pe Maha şi Pongo cu noi.

Richardson care cunoştea încă de astă-noapte pătania

noastră, scutură numai capul dar nu făcu nici un comentariu asupra celor întâmplate. Nu dorea să-l pună pe vechiul lui amic, lordul, într-o situație stânjenitoare, sau să-şi aroge rolul de Cassandră, întrucât el ne avertizase.

Marian l-a luat deoparte, şi l-a chestionat în legătură cu posibilitatea de-a închiria o maşină mare, cât pentru cinci oameni şi-un animal.

Până la urmă rezolvarea tot de la acest patron-minune ne venise, întrucât poseda chiar el, un Jeep acceptabil, pe care-l ținea pentru aprovizionarea restaurantului.

Pentru câteva zile se putea dispensa de maşină, iar Marian îi plăti fără să se tocmească pe loc suma cerută.

Prințul Virendra ne înzestrase din punct de vedere financiar suficient de bine pentru a călători cu automobilul de-a lungul şi de-a latul țării, încă multă vreme de aici înainte.

Aşadar, după masă, am pornit înspre Dehra Dun, păstrându-ne încă cu toții reşedința noastră, apartamentul comun pe care-l împărțeam la Haridwar cu englezii. Hotelurile, pensiunile, casele de vacanță erau deosebit de aglomerate în acest sezon şi mai ales în acest an de excepție, când în toată partea de nord a Indiei festivalurile religioase – Mela – erau în plină desfăşurare.

Era reconfortant să te gândeşti în orice clipă, că aveam un loc de odihnă asigurat la nevoie.

Închiriind jeep-ul de la Richardson, dispuneam şi de autonomia necesară.

Marian se instală primul la volan, având consemnul de a-l schimba eu, în caz de oboseală. Lorena nu pierdu ocazia şi trecu în față, la dreapta şoferului. Cât despre noi, restul, adică lordul, Pongo şi cu mine ne-am înghesuit pe bancheta din spate a maşinii, având-l şi pe Maha încolăcit, la picioare.

Marian avu înțelepciunea de a-şi cumpăra de la un oficiu turistic, o hartă amănunțită a regiunii, astfel încât nu mai eram nevoiți să bâjbâim deloc.

La început peisajul a fost monoton pe şoseaua destul de îngustă şi prost întreținută care lega Haridwar de Dehra Dun. Toată zona de nord–vest a oraşului fusese transformată, probabil defrişată cu zeci dacă nu cu sute de ani înainte, reconvertită cum spuneam în teren arabil. O mulțime de plante

de cultură, alternând cu plantații se revelau de-a stânga şi de-a dreapta şoselei pe care înaintam. Câmpurile de orez, porumb şi cartofi, alternau cu plantații de arbori fructiferi, sau cu întinse pajişti cu iarbă verde şi deasă pe care păşteau turme de copitate. În special vaci şi bivoli negri, turme de zebu, în urma cărora se târau făpturi scheletice de indieni, cu plete lungi şi picioare desculțe.

Pe măsură însă ce ne-am îndepărtat de oraş, câmpul păru să se modifice.

Au început să apară crângurile din lemn de santal, sau de pini împletiți cu rododendroni stacojii.

Aceştia alternau cu arborii de lemn tare, de sal şi teak, sau cu ornamentalii arbori de Jacaranda.

În regiunile mai joase care reținuseră apa au răsărit adevărate oaze de mangrove, alternând cu arbori de casuarina. Şi, mai presus de toate, nesfârşitele desişuri de bambuşi de toate mărimile.

Lady Lorena, ca şi noi de altfel eram încântați. O asemenea varietate vegetală îți era greu s-o contempli chiar şi în India, țară bogată-n toate formele de relief.

Cât despre faună aceasta părea să fi dispărut cel puțin aici în vecinătatea şoselei.

N-am avut privilegiul de-a zări nici un reprezentant din specia antilopelor, mai numite aici şi taurii albaştri, sau al țapilor negri specifici regiunii. Poate că acest soi de animale din motive de autoconservare se vor fi retras ceva mai adânc în sălbăticie.

În schimb, am avut parte de tot acompaniamentul păsăresc pe care ni l-am putut dori.

Păsări calao, cu capul greu, care zburau în perechi de-a lungul şi de-a latul şoselei, poposind cu țipete asurzitoare pe vreunul dintre copacii crângurilor de-alături, papagali de toate culorile şi dimensiunile, corbi, multe cete de corbi veşnic înfometați în căutarea unor stârvuri de animale posibile.

În apropierea mlaştinilor de unde răsăreau desişurile atotbiruitoare de mangrove, am zărit şi-un alt fel de neam păsăresc adaptat apelor: pescăruşi, bâtlani, lopătari, lişițe, egrete sau păsări flamingo, cu penajul lor viu colorat care scoteau țipete de admirație Lorenei.

-Ei, tată, îi strigă aceasta peste umăr, dacă ți-ai fi luat cu tine arma de vânătoare, ai fi putut face aici un „shooting" pe cinste.

-Uiți Lorena, că tocmai tu ai insistat să nu mai practic acest sport „sângeros"? Plângeai de fiecare dată când aduceam o pasăre ucisă, de alicele mele.

-Şi-aş fi făcut-o şi de data asta, şi, în primul rând, nu ți-aş fi dat voie. E absurd să ucizi numai din plăcere. Bieții indieni dacă o fac, apoi numai de foame la fel ca şi animalele. Asta să însemne oare civilizația omului?

N-am mai înțeles ce-i replicase Marian, căruia îi fusese adresată ultima întrebare. Zgomotul motorului devenise dominant în această zonă, în care drumul urca în pantă dulce. De altfel, ne aşteptam să trecem spre altitudini mai mari, doar ne îndreptam înspre munții Hymalaia.

După două ore aproape, de mers, pe şoseaua destul de prost întreținută, dar totuşi practicabilă, am sosit, în Dehra Dun.

La început am avut impresia că nici nu am plecat din Haridwar. Aceeaşi conformație arhitectonică a caselor înghesuite pe străzi alambicate, înțesate şi-aici de turişti.

Nici pomeneală să mai poți înainta cu jeepul pe vreuna din străzile totuşi destinate unui astfel de mijloc de locomoție. Am parcat la marginea oraşului, în apropierea unui han oarecare, încredințând maşina spre pază, unor servitori ce trebăluiau în curte.

Pentru câteva „ane"(diviziune a rupiei indiene), aceştia s-au jurat să stea lângă Jeep şi-o săptămână. E vorba de vreo câteva ore i-am asigurat noi. La recepția maşinii le-am promis o răsplată dublă, dacă totul va fi în ordine.

Sărmanii oameni, ale căror salarii zilnice, nu depăşesc niciodată o rupie, au fost foarte zeloşi în a ne servi.

După o oră sau două de navigație printre meandrele mulțimii, am obosit şi-n plus ne-a răzbit foamea.

Norocul nostru că i-am avut pe Pongo şi pe Maha cu noi, astfel încât, o parte dintre grupurile de oameni speriați s-au dat înapoi, şi ne-am putut vedea de drum, astfel n-ar fi fost chip să mai răzbatem prin mulțime.

-Ei, domnilor, mi s-a urât de oraşul asta. Propun să ne

reîntoarcem la jeep, şi s-o luăm înspre Mussoorie.

-Bun sfat, mylord, îi replică Marian. Aceea e-o staţiune montană de factură mai nouă şi n-are rezonanţa oraşelor sfinte din câmpie. Tot acolo, la înălţime am putea lua şi prânzul.

-Păi să mergem atunci, ce mai aşteptăm? Înapoi la maşină, ne zori lady Lorena.

În sfârşit ziua nu fusese totuşi ratată. După un prânz regesc oferit de familia engleză la Mussoorie, am luat-o îndărăt, spre sud adică, deviind pe la jumătatea distanţei înspre est. Am ajuns astfel la Rishikesh, traversând o pădure întinsă, care avea totuşi un drum de acces pentru vehicule tractate de animale, şi la nevoie, şi din cele motorizate.

Şi aici am dat de pelerini, dar erau dintr-un cu totul alt soi. Cei mai mulţi erau preoţi ai templelor şi ashramurilor din oraş şi erau o mulţime.

Din nou am făcut pentru a nu ştiu câte oară cunoştinţă cu zeităţile hinduse cele mai populare, dar ne-am păstrat totuşi într-o oarecare rezervă.

Preoţii nu erau cu totul dezobişnuiţi de vizitele străinilor, dar era clar că nu priveau cu ochi buni, accesul în lăcaşurile lor de cult.

Poate am fi avut mai mult succes, dacă am fi fost travestiţi în localnici, dar cu experienţa noastră nefericită din ziua precedentă, nu mai îndrăzneam să apelăm la acelaşi subterfugiu.

După ce-am colindat templele admirându-le construcţia arhitectonică mai mult pe dinafară, am plecat înspre zona de nord a oraşului, aşa numita Muni-Ki-Reti, unde, după ce ne-am oprit maşina, am urcat pe ambele pasarele suspendate peste râurile Ram-Jhula şi Lakshman Jhula de unde ni se oferea o perspectivă minunată nu numai asupra oraşului întreg, cu mulţimea lui de temple, ce-l făceau să apară ca o bizară aşezare extraterestră, dar şi asupra brâului verde de junglă în care era parcă înghiţit oraşul însuşi.

Am petrecut până spre seară, hălăduind fără grijă prin oraş, până ce ni s-a făcut foame.

Am revenit la jeep-ul nostru, de data asta trecând eu la volan. Nu aveam mai mult decât 30 de kilometri de făcut, într-o seară binecuvântată, care cu răcoarea şi liniştea ei ne

răsplătea după ziua caniculară şi aglomerată pe care-o trăisem în Dehra Dun.

Am sosit la restaurantul lui Jack Richardson, exact la timp pentru cină, unde ne-am parcat şi maşina. Aici lucrurile s-au petrecut aidoma, adică cu 24 de ore mai înainte de-a avea ideea nefericită de-a pleca în explorarea de pe Gange.

De data aceasta, eram cu toţii prea obosiţi şi, desigur, mult prea avertizaţi pentru a mai încerca o astfel de experienţă.

La cină am făcut planuri pentru a doua zi.

-Domnilor ziua de astăzi, a fost una productivă şi memorabilă, luă cuvântul lady Lorena.

-Şi nu văd de ce ziua de mâine n-ar semăna cu cea de astăzi. În plus deşi sunt cam obosit, toate oasele noastre, sunt bine mersi, la locul lor, zâmbi strâmb lordul făcând aluzie desigur la întâmplarea din ajun.

-Exact tată, îl complimentă Lorena. Astăzi ai fost un tătic excepţional de bun şi ascultător.

-Doar pentru că nu mi-am pierdut fiica, transformată în „devadasi", o mustră totuşi tatăl .

-Recunosc c-a fost o idee nefericită să mă deghizez tocmai în dansatoare. Am crezut însă că voi trece mai neobservată, fiind strada plină de ele...

-Dar nici una nu era atât de frumoasă, lady Lorena, de aici ţi se trag de fapt necazurile, o complimentă Marian.

-Mulţumesc, domnule Farrow. Dacă nu frumoasă cel puţin inedită, cu stângăcia mea şi cu ochii mei albaştri. Dar haideţi să vorbim acum despre viitor. Ce părere aveţi, dacă mâine am vizita Yamunotri sau Gangroti, izvoarele Yamunotri respectiv Gangelui. După câte ştiu şi dumneavoastră domnilor, se întoarse ea înspre noi, aveaţi asta în plan.

-Şi încă o mai avem, lady Lorena. Intenţia lui Marian a fost de la bun început tocmai asta.

-Perfect, puse punct discuţiei pe această temă, Marian. Mâine, dis-de-dimineaţă o pornim din nou înspre nord. De data asta nu vor mai fi 50 de kilometri ci cel puţin 100. E necesar să pornim dimineaţa, pentru a evita călătoria pe caniculă.

-Oricum pe şoselele astea din nord, tot vom avea nevoie de cel puţin 4 ore numai cu călătoria.

-Firește, Robert, dar fără mijlocul nostru de transport

care e jeepul, drumul pe jos ne-ar lua toată ziua. Aşa că ne mulţumim cu răul mai mic.

Pentru a fi a doua zi în formă şi-a ne putea scula totuşi, a doua zi cât mai devreme, mai rămânea un singur lucru de făcut. Acela de-a ne încheia cât mai repede ziua şi-a merge cât mai repede la culcare.

Ceea ce am şi făcut, de altfel.

Capitolul IV

Pitonul

Ziua următoare, cea de-a treia după sosirea noastră în Haridwar nu s-a deosebit prea mult de precedenta, în privinţa ritualului cotidian. Doar prin atât: ne-am sculat odată cu zorile, şi n-am mai luat breakfastul la Richardson. În schimb, ne-am încărcat lucrurile, adică bagajele noastre uşoare în jeep, şi... duşi am fost.

Marian care şi de data asta pusese stăpânire pe volan rula cu toată viteza de care era în stare hardughia noastră dar şi starea drumului, pentru a acoperi cea mai mare parte din drum pe răcoare.

Aşa se face că de data asta am acoperit distanţa până la Dehra Dun în ceva mai mult de o oră, şi după încă o jumătate de ceas, eram la vreo 15 kilometri de templul de la Hanuman Chatti.

Abia aici am făcut un mic popas, pentru a ne consulta.

-Mylord, de aici până la templu nu se poate ajunge pe şosea pentru că pur şi simplu nu există. Nu avem de ales, dacă vrem să vizităm şi acest locaş de cult, decât să mascăm undeva jeepul şi s-o luăm la pas.

-Şi ce altă alternativă ar mai fi? întreabă lordul .

-Una mai ambiţioasă, s-o luăm înspre est spre Norendra Nagar, dar vă previn drumul urcă încontinuu şi, la un moment dat, va trebui să facem abstracţie de maşină.

-Adică ?

-S-o mascăm undeva pe traseu în vreo porţiune de junglă şi să ne continuăm drumul pe jos.

-Şi ce dacă?!

-Va semăna cu-n fel de alpinism, întrucât altarul Gangelui, Gangroti se află altitudinea de 3140 de metri.

-Nici acesta n-ar fi punctul nostru terminus pe ziua de azi, am precizat eu. Dacă tot suntem la Gangroti, ar fi interesant să ne deplasăm încă şi mai sus, până la Gaumukh (gura vacii), de unde izvorăşte fluviul propriu-zis, de la baza unui gheţar, cum se spune.

-Asta ar fi într-adevăr ceva tată? Ce zici?

-Înainte de-a se pronunţa Sir Cedric, aş mai avea eu de făcut o precizare, continuă Marian. Nu ştiu dacă vom putea realiza totul astăzi. Nu e exclus ca la un moment dat să fim nevoiţi să ne petrecem noaptea sub cerul liber, cel mai probabil în junglă. Are cineva ceva de zis?

-E greu dar şi realizările sunt pe măsură, oftă lordul. Ei ce părere ai fata mea, rişti să nu dormi astă-seară în patul tău confortabil?

-Mai e vorbă tată? Nu mi-aş ierta-o niciodată dacă n-aş face-o!

Aşa se face că-n acel moment, intenţiile şi destinul nostru pentru viitorul apropiat s-au schimbat substanţial. Am întors înspre Narendra Nagar, unde ne-am oprit pentru un mic dejun frugal şi pentru a cumpăra câteva provizii alimentare pentru alternativa de-a rămâne o zi sau două în sălbăticie.

În traseul nostru am mai depăşit localităţile Tehri şi Uttarkashi în ultima parcându-ne jeep-ul, pe care l-am încredinţat unor localnici sub pază.

De-aici încolo eram doar pe picioarele noastre cum s-ar spune. Ziua continua să fie caniculară, dar noi pe măsură ce câştigam în altitudine simţeam din ce în ce mai puţin căldura.

Am dibuit o cărare destul de bine întreţinută printre pădurile mixte de foioase, în care albastrul florilor în formă de evantai ale arborilor de Jucaranda, alternau cu albul strălucitor al magnoliilor răspândite parcă pretutindeni.

Încă mai întâlneam portocali sălbateci, prunii Jamun şi tamarinzii, care tocmai în acest sezon umpleau aerul cu-n parfum specific ce aminteau de tuberoze sau iasomie.

-Parcă păşim printr-o grădină exotică, se entuziasmă lady Lorena, desprinsă din 1001 de nopţi.

-În care Seherezada, care păşeşte alături ne cheamă

mereu spre noi culmi, de frumuseți și încântare, am încercat eu să fac pe spiritualul, plasându-i acest compliment fetei care într-adevăr le-o luase înainte chiar lui Pongo și Maha, în exuberanța ei francă, juvenilă.

N-am apucat să ascult replica fetei, pentru că Pongo care păşea alături, între mine şi Marian, ni se adresă amândurora:

-Masser fie cu băgare de seamă. Maha devine neliniştit.

-De când ai observat simptomele astea Pongo? se întoarse, prietenul meu înspre uriaşul negru.

-Cam de o jumătate de oră, masser Farrow. Pongo ştie că Maha adulmecă primejdie, dar aşteaptă să vadă mai departe.

Am aruncat şi noi o privire înspre patrupedul nostru credincios în a cărui instincte am învățat să ne încredem. Ce-o fi fost? Ce să-i fi provocat alerta?

Animale de pradă mari nu prea existau pe rutele cât de cât, turistice. Au avut de grijă, localnicii sau braconierii să le răărească rândurile, în consecință. Cine ştie, poate niscaiva porci mistreți, sau vreun piton să mai pândească în desiş.

Oricum ar fi fost, deşi ținutul nu era patria bivolilor gauru, a tigrilor, sau chiar a leului de Gujarat, care am fi putut admite că s-ar fi rătăcit până la altitudinea asta, aveam arme suficient de bune şi pentru o asemenea eventualitate.

Mai puțin, desigur, lordul şi fiica sa, care rămâneau fideli principiului nonviolenței enunțat chiar în țara pe care-o străbăteam, de către unul dintre cei mai remarcabili fii ai săi, Mahatma Gandhi.

-Mariane, trebuie să-i alertăm pe lord şi pe fată, care nu bănuiesc nimic.

-O dată asta, şi pe urmă să ne reorganizăm rândurile. Pe cărarea asta, care se va tot îngustă bănuiesc, nu pot înainta doi oameni deodată.

Asta aşa era! unde mai pui că ne-am răzleţit considerabil. Fata ne devansase cu vreo 8-10 metri, iar în spatele nostru urca gâfâind lordul, pentru care vârsta începuse să-şi spună cuvântul. În ceea ce ne priveşte, ne aflam la mijloc, flancați de către cei doi englezi, ceea ce nu era deloc înțelept.

Eram pe punctul de-a face regruparea intenționată, când un țipăt de spaimă în față, ne-a arătat că ne ratasem gândul, la potou. În acelaşi timp Maha, care stătea cu urechile ciulite o

zbughi ca o săgeată tărcată pe cărare în sus.

Am făcut firește același lucru, dând fuga și din mers ne-am scos pistoalele de la brâu, carabinele nemaiavând timpul de-a ni le pregăti în mod corespunzător. Mai repede decât noi toți, a urcat însă Pongo, care sfidând legile gravitației putea dispărea la fel de bine, în aval și în amonte, ca și cum ar fi fost un spiriduș în ciuda masivității sale copleșitoare.

Momentan vizibilitatea ne era obturată de desișurile de bambuși, lianele și ferigile, și desigur arborii care-și uneau coroanele undeva sus deasupra cărării, dar când în fine, după cei câțiva metri parcurși într-o goană nebună, am avut acces liber, am putut vizualiza un tablou de coșmar.

De pe unul din brațele unui arbore – probabil tamarind care obtura aerian cam la doi metri înălțime cărarea, se desprinsese ceva ca o funie groasă, cât antebrațul lui Pongo, și care-i cuprinse fetei mijlocul.

Aceasta, paralizată de groază, scăpase pe jos rucsacul ușor pe care-l purtase pe umăr, și-acum își încleștase ambele mâini pe odgonul gros într-un gest reflex de apărare.

Dar funia blestemată, strânge implacabil. Fata rămăsese cu gura căscată, și era clar că ar mai fi intenționat să țipe dar nici un sunet nu reușea să mai iasă din ființa-i paralizată de groază.

Totul a durat cât o secundă, și pe când mintea mea căuta cu febrilitate o dezlegare a unei situații aproape imposibile, întrucât nu era chip să tragi cu arma fără a fi sigur că n-o nimerești pe fată, alte forțe s-au dezlănțuit în ajutorul nostru.

Maha se repezi înspre copac, unde se cățără cu ușurință. În timpul acesta ca un fulger negru, se precipită Pongo, apucând cu mâinile-i herculeane scârbosul corp fusiform, despre care am realizat într-o clipă că nu putea fi decât al unui piton.

Și așa era! Uriașului negru îi reuși până la urmă să împiedice strângerea inelelor, care ar fi amenințat să-i zdrobească coșul pieptului și s-o sufoce pe biata fată. Mai mult decât atât, Marian, care mi-o luase cu vreo doi metri mai înainte reuși să-și apropie Parabellumul de capul hidos al șarpelui și numai de la câțiva centimetri distanță slobozi unul după altul două focuri.

În secunda următoare trupul hidos se desprinse căzând

pe pământ, de unde-l preluă Maha, târându-l în tufiş.

Numai mai târziu ne-am convins într-adevăr că era vorba de-un şarpe constrictor, din fericire neveninos, dar nu mai puţin primejdios.

Acest şarpe tigru, „Python molurus" cum este el catalogat de zoologi se încolăceşte-n jurul victimei, pe care o omoară prin ştrangulare. Abia apoi o înghite întreagă. Deşi ne-am convins că e un exemplar adult, să tot fi avut vreo 5-6 metri, de obicei nu atacă omul, fiindcă pentru hrană găseşte cu uşurinţă prăzi mai accesibile. Probabil neşansa sau întâmplarea a făcut să-i iasă fetei în cale.

Tânăra englezoaică era atât de speriată, şi în acelaşi timp scârbită, întrucât în următoarele momente se prăbuşi pe jos, nemaigăsind resurse să stea în picioare.

În această postură a şi găsit-o tatăl său, deznădăjduit, care-a avut presentimentul că ceva i s-a întâmplat fiicei sale, de când a auzit ţipătul, urmat de detunătura armei lui Marian.

Acum acesta la rândul său, cu răsuflarea tăiată, s-a prăbuşit pe jos, lângă trupul întins în poziţie orizontală a fiicei sale, sursă de mari nelinişti pentru noi.

Dacă-n urma spaimei şi-a efortului făcut, lordul ar fi suferit un atac de cord, ne-ar fi surprins complet pe picior greşit.

Cum să-i dai unui astfel de om primul ajutor, în mijlocul junglei, şi mai ales cum să-l transporţi într-o zonă locuită de oameni, pentru a-l încredinţa medicilor, fără să-i primejduieşti sănătatea? După felul cum arătau, tatăl şi fiica nici nu puteam judeca în acel moment care era mai primejduit.

Pongo se apleacă înspre cei doi englezi după care-i ridică unul câte unul, în braţele-i vânjoase, şi-i rezemă în poziţie şezândă, cu spatele rezemat de tamarindul la poalele căruia se consumase drama. Ca unul care avea cunoştinţe de fiziologie şi anatomie umană în urma studiilor mele din tinereţe, m-am pus imediat pe lucru. Adică i-am examinat cu minuţiozitate pe tatăl şi pe fiică.

Întrucât deşi nu fusese victima agresiunii, tatăl îmi păruse cel mai marcat de incident, am început cu acesta. Am constat cu uşurare că nu era nimic grav. Din pricina sperieturii şi emoţiei pur şi simplu bietul om leşinase. Efectul sărurilor pe care le păstram în bagajul nostru medical de campanie a fost

hotărâtor, şi omul îşi reveni.

Cât despre Lorena, aceasta tânără şi viguroasă cum era, trecu mai uşor peste impactul momentului, şi-acum părea mai speriată din cauza stării tatălui său decât din pricina propriei sale experienţe traumatice cu pitonul.

-Ce este, domnule Bertram? băigui ea. Tatei i s-a întâmplat ceva?

-Tatălui dumitale o să-i fie bine, dacă cu dumneata, lady Lorena lucrurile sunt în ordine, am precizat eu.

Până la urmă, şi-au revenit din şoc, ambii oameni tată şi fiică, convingându-mă cât de mult îi leagă pe cei ce se iubesc soarta fiecăruia. Eram acum convins că, dacă unuia i s-ar fi întâmplat o nenorocire, ar fi fost ca şi cum i-ar fi distrus pe amândoi.

După ce-a fost pus complet în temă, asupra întâmplării, bietul lord aproape că leşină din nou, când văzu trupul pitonului pe care Maha îl trăsese în tufiş.

-Vedeţi, mylord, începu Marian, a fost suficient un minut de neatenţie, şi când eram pe punctul de-a propune regruparea, s-a petrecut totul. Din fericire Pongo, a intervenit la timp.

-Iar masser Farrow zdrobit cap de la şarpe cu gloanţe, Pongo n-are nici un merit.

Dar lordul, şi mai ales Lorena, care trăise pe pielea ei toată întâmplarea, avea o cu totul altă părere.

Uriaşului i s-a mulţumit călduros, şi nesfârşitele strângeri de mână ale lordului, ca şi sărutarea tandră pe care-o depuse pe obrazul lui, lady Lorena, îl aduseră ca de obicei într-o mare încurcătură.

Marian suportase însă cu mai mult stoicism ambele efuziuni de mulţumire şi se mărgini să constate.

-Trebuie să păstrăm o anumită ordine de înaintare mylord, ca asemenea incidente să fie evitate. Să-l lăsăm pe Pongo, să treacă în faţă cu Maha. Veniţi apoi dumneavaostră cu lady Lorena, urmez eu şi Robert va încheia plutonul. N-avem ce face, îngustimea cărăruii ne impune acest aranjament în şir indian.

Lucrurile au fost repuse-n ordinea în care ar fi trebuit să se desfăşoare, de la început, dacă n-ar fi fost entuziasmul debordant al fetei, şi, desigur, tempo-ul mai puţin alert al

lordului, care-l făcuse să rămână uneori în urmă.

De asemenea Marian l-a povățuit pe Pongo să-şi însuşească ritmul de înaintare al celui mai puțin dotat dintre noi, care, firește, era lordul, pentru a nu mai pune-n pericol echilibrul structural al grupului.

În felul acesta puteam sesiza mai repede şi mai bine pericolele potențiale, care iată nu lipseau nici de pe aceste meleaguri, cu singurul neajuns că prelungeam cu ceva durata drumului.

N-avea de ce să ne strice întrucât dispuneam de timp berechet, făceam totul din plăcere şi nu ne era impusă de nimeni o limită de timp.

În plus, după fiecare oră scursă, Marian dădea semnalul pentru o scurtă pauză, în care rândul nostru rarefiat se putea comprima suficient de mult pentru a ne putea consfătui împreună.

Într-una din aceste pauze, uriaşul negru, ne mărturisi că lucrurile nu s-au schimbat deloc în ceea ce-l priveşte pe Maha.

-Pongo crezut că şarpe e de vină, că Maha adulmecă tot timpul în tufiş, massers! Acum că şarpe mort, Pongo nu ştie de ce Maha, miroase la fel.

-Asta mă intrigă şi pe mine Pongo, mărturisi Marian surprins. Dacă aşa stau lucrurile, atunci cu atât mai mult trebuie să fim atenți, la fiecare pas pe care îl facem. În plus, se-ntoarse el înspre cei doi englezi, deşi cunosc aversiunea dumneavoastră pentru armele de foc, vă rog atât pe dumneavoastră mylord cât şi pe lady Lorena, să primiți măcar câte-un pistol Parabellum de la noi, pentru a avea mai multe guri de foc la nevoie.

-Ştiți să trageți cu arma lady Lorena? am întrebat-o eu pe tânăra fată, după ce-am luat unul dintre cele două pistoale Parabellum ale mele, pe care le purtam la cingătoare.

-De ştiut, ştiu, veni nehotărât răspunsul fetei. Am exersat numai pe borcane şi pe sticle goale. Tata a fost primul meu profesor. Se-nțelege că n-am mai tras de mult şi n-am ucis pe nimeni.

-Şi sper să nu fie cazul nici de data asta. Oricum o măsură de precauțiune în plus, nu strică.

-Credeți că mai putem da de animale de pradă în drumul

nostru domnilor? se interesă lordul.

-Nu-i exclus nimic, mylord, dar se cuvine să fim precauți, pentru a nu regreta pe urmă.

Marian, eram convins, nu-i expuse lordului toate temerile sale. Nici eu nu eram de părere că manifestarile ghepardului ar fi fost cauzate exclusiv de mirosul unei fiare de pradă oarecare din pădure.

Ne-am continuat mersul c-o prudență sporită. Întrucât cărarea începuse să urce în pantă tot mai abruptă aveam nevoie de pauze tot mai dese pentru a-i cruța pe cei expuşi unui efort atât de neobişnuit.

La in moment dat am început să mă întreb, dacă nu ne-am înhămat la o treabă care era dincolo de resursele noastre. Nu mă refer acum la grupul nostru, Marian, Pongo şi cu mine, care am dobândit experiență suficientă în trecut pentru a face față imperativelor noului nostru țel: acela de-a accede până la izvoarele Gangelui.

Mă refer în primul rând la cuplul englez, tată-fiică, care nu eram sigur dacă n-a şi început să regrete uşurința pentru care s-au decis la aceasta inițiativă.

Între timp umbrele înserării au început să coboare tot mai mult, pe panta asta a versantului pe care urcam, care nici pe timpul zilei, în timpul maximei luminozități, nu excela în vizibilitate.

Şi asta firește din cauza vegetației abundente a arborilor stufoşi care ne înconjurau din toate părțile.

Era clar că în curând se va pune problema unui popas de noapte, şi foarte probabil, încă înainte de a atinge, încă în aceeaşi seară, primul dintre obiective – popasul Gangroti.

Dacă uzam de lămpile de buzunar pe care le aveam asupra noastră, firește că ne puteam continua drumul o vreme, pe răcoare, dar până la urmă tot am fi fost siliți să facem popas.

Oricum această eventualitate o avuserăm tot timpul în vedere, şi de-aceea Pongo purta în bagajul său, două corturi demontabile, gata pentru a fi instalate de îndată ce dădeam peste un luminiş, care să ne permită acest lucru.

Nutream speranța că asta se va întâmpla în curând, întrucât odată cu accesul nostru la altitudini superioare, ne aşteptam ca vegetația reprezentată prin porțiunea de junglă

să se răarească.

Deocamdată însă nu erau semne că acest lucru era pe cale să se întâmple, iar colții foamei şi începuseră deja să se arate.

Era de aşteptat să se întâmple aşa, întrucât eram pe drum de multe ore, şi forțele noastre fizice şi mentale fuseseră deja sleite de efort.

De data asta, la îndemnul lui Marian, am renunțat la pauzele dese pe care le-am practicat până acum, ba chiar am mărit tempoul. Era imperios necesar să ajungem încă pe lumină la un luminiş mai răsărit chiar dacă în pantă, pentru a ne putea instala cele două corturi.

Am reuşit până la urmă acest lucru, chiar la limită, dar şi noi eram epuizați din toate punctele de vedere.

Deşi cu câtva timp în urmă ne-am gândit la mâncare şi băutură, acum nu aveam altceva în minte, decât să ne prăbuşim pe saltelele noastre, şi să dormim, să dormim...

Din păcate, nici acest ultim deziderat, nu era tangibil deocamdată pentru toți. Cineva trebuia să preia şi corvoada neplăcută a pazei pe timp de noapte, şi într-o convenție tacită, ştiam că noi trei, Marian, Pongo şi cu mine vom face asta.

Cei doi englezi erau prea obosiți pentru a le cere aşa ceva. În plus, ca să fiu pe deplin sincer, nici nu m-aş fi bazat prea mult pe calitățile lor de gardieni, mai ales la gradul de epuizare la care ajunseră.

Am instalat degrabă cele două corturi unul pentru noi şi altul pentru englezi, în fiecare din acestea urmând să doarmă câte doi oameni.

Cel de-al cincilea, prin rotație, desigur, va patrula în fața acestora.

În plus, niciodată nu poți fi sigur de nimic, şi nici atacul eventualelor animale de pradă nu putea fi total exclus. De aceea, imediat după instalarea corturilor, am adunat rezerve de material lemnos care, din fericire, se găseau din belşug, în acest scop. Vreascuri uscate şi iarbă la fel de uscată, pentru aprinderea acestuia, în orice moment am fi considerat noi potrivit pentru a o face.

Nu ştiam ce putuse adulmeca Maha, al cărui comportament ciudat tot nu încetase, pe parcurs.

Dacă duşmanul era biped şi înzestrat cu inteligenţă focul n-avea să ne slujească la nimic.

Totuşi, aşa din poziţie şezândă am luat o cină spartană din proviziile noastre, şi i-am îndemnat şi pe englezi s-o facă.

Imediat dup-aceea din cortul acestora nu se mai percepu nimic. Adormiseră.

Erau de înţeles bieţii oameni, întrucât întâmplările pe care le-au trăit astăzi, au fost prea tari, pentru nervii lor. În plus, chiar în lipsa acestora, simpla oboseală fizică ar fi fost suficientă pentru a doborî un om lipsit de antrenament şi experienţă. Dacă noi, simţeam clar oboseala în oase, îmi închipuiam cum se vor simţi aceştia.

Numai Pongo ca întotdeauna, părea să nu fi fost marcat câtuşi de puţin de efort.

De aceea, atunci când Marian propuse să tragem la sorţi ordinea pazei, uriaşul negru aduse obiecţii.

-Masser merge primii la culcare, Pongo veghează. Apoi, către dimineaţă, massers înlocuieşte Pongo.

Aşa se făcu că altruistul nostru prieten negru, luă asupra-şi primele patru ore de gardă, iar ultimele patru le-am împărţit între mine şi Marian. Ne-a rămas numai să tragem la sorţi succesiunea în care-l vom schimba noi pe uriaşul negru. Mie mi-a revenit schimbul doi, iar lui Marian pe cel de-al treilea, în timp ce Pongo urmă să se aleagă doar cu patru ore de somn.

Am protestat fireşte împotriva acestui aranjament părtinitor, dar fără prea mare succes.

Obosiţi, am renunţat să mai pledăm pentru o cauză pierdută, şi ne-am retras în cortul nostru pentru a nu mai irosi minutele de pomană.

Ne puteam încrede în abilităţile lui Pongo şi ale lui Maha, care şi-au luat în primire, ca doi cerberi, foarte în serios misiunea.

Capitolul V

Clipa lui Brahma

Nici nu mai ştiu cum au trecut cele patru ore de somn.

Probabil c-am dormit neîntors până ce Pongo se strecură

în cort, şi-mi puse o mână pe umăr, chemându-mă încet:

-Masser! Masser Bertram este timp!

Mi-am scuturat ultimele rămăşiţe de somnolenţă şi-am ieşit afară. Cerul era luminat de-o puzderie de stele, cu toate astea în luminişul pe care ni-l alesesem drept popas, umbrele înalte ale palmierilor din jur, aruncau pete întunecate.

-Ce s-a mai întâmplat Pongo?

-Pongo nu ştie masser! Maha adulmecă ceva, apoi scânceşte. Pongo crede animal în pădure.

Ca prin farmec, m-am scuturat şi de ultima toropeală.

Am dat fuga-n cort pentru a-mi lua Winchester-ul, carabina mea de încredere.

Dacă-n umbrele pădurii pândeau animale de pradă cu Parabellumul meu, nu aveam cum să fac mare lucru.

Focul aprins de către Pongo în timpul veghei sale, mai mocnea numai din câţiva butuci pe jeratic.

I-am făcut un semn liniştitor uriaşului, ce voia să însemne c-am înţeles totul, şi se poate bizui pe mine, astfel că acesta s-a reîntors la rândul său în cort.

Am aruncat o privire înspre Maha, felina noastră credincioasă. Ghepardul continua să adulmece cu urechile ciulite, scâncind uşor.

Din păcate cunoşteam prea bine din experienţe similare, semnalele unui astfel de comportament. Fără îndoială că o primejdie oarecare ne pândea din dosul copacilor înalţi. Numai că nu ştiam exact în ce consta ea, şi când o să-şi facă semnalată prezenţa.

Pentru orice eventualitate am luat şi carabina lui Marian, de asemenea încărcată, pe care-am proptit-o cu patul de pânza gudronată a cortului. Cât despre cele două pistoale pe care le purtam la cingătoare astea erau pregătite oricum pentru intervenţie. De asemenea şi propria mea carabină. Şi totuşi nimic nu se mişca, nici măcar vântul care înspre seară adiase uşor în frunzişul bogat al palmierilor de sal de alături, sporind şi mai mult tensiunea.

Liniştea de dinaintea furtunii, cum s-ar fi putut spune. Ceea ce era curios, şi mie mi se inoculase acel sentiment de teamă, sau nelinişte sporită, care, se pare că-l cuprinsese pe patrupedul nostru.

O dovadă-n plus că spiritul de conservare anticipativ, transcede în orice ființă vie, agresată constant de-a lungul întregii sale evoluții multimilenare.

Nici gând să pot sta nemişcat şi să aştept de undeva „din umbră", pândind desfăşurarea evenimentelor.

Am început să fac ocoluri mici în jurul focului nostru de lagăr, trăgând constant cu coada ochiului înspre marginile întunecate ale luminişului.

O oră întreagă continuă acest război al nervilor fără ca de fapt să se fi produs ceva notabil.

Trecusem de-acum în cea de-a doua jumătate a perioadei mele de veghe, şi deşi nu se petrecuse nimic, eram suficient de stresat.

Totuşi, aşa cum se întâmplă adesea, când aştepți ceva care întârzie să se petreacă, simțul de alertă şi puterea de concentrare încep să-şi piardă din consistență.

Aproape că mă consolasem, sperând totuşi că-n schimbul meu nu se va petrece nimic notabil, nimic decisiv, când, un fâşâit uşor în frunzişul de-alături, mă făcu să tresar, cu toate simțurile dintr-odată, încordate.

Deja de vreo 20 de minute, aproape că înghețasem lângă focul care ardea mocnit, întrucât răceala nopții începuse să mă dovedească şi pe mine, cum era şi firesc la această altitudine.

Când, prevenit de-acum, m-am ridicat brusc în picioare, pot spune că am înghețat din nou. De spaimă şi surprindere.

În fața mea păşiseră aproape fără să facă zgomot, ignorând cu desăvârşire focul nostru de tabără, de care nu prea păreau să se sinchisească, doi tigri regali impunători care-şi focalizaseră luminile ochilor lor fosforescenți, alegându-mă drept țintă.

Alături lângă foc, la picioarele mele Maha se zgribulise de tot, scâncind încetişor.

Cu spiritul de autoconservare propriu animalelor intuise fără-ndoială că împotriva unor astfel de inamici era practic fără putere.

Digerând prima surpriză am ridicat încet arma, țintind înspre căpățâna tărcată a uneia dintre feline. Un pufăit înfundat de avertisment mi-a dat de înțeles că gestul meu n-a fost bine primit. Am aplecat din nou țeava armei mele înspre pământ şi

pufăitul furios se stinse ca prin farmec.

Rar mi-a fost dat să trăiesc asemenea clipe.

Comportamentul uriaşelor feline era cel puţin bizar, întrucât se părea că acestea erau pe deplin conştiente de puterea armelor de foc, ca şi cum ar fi fost dresate, sau ar fi trăit o experienţă neplăcută în legătură cu acestea.

Faptul că animalele continuau să mă privească neschiţând nici o tentativă de atac imediată, iritarea pe care le-o produceau armele de foc, ignorarea focului însuşi, îmi sugerau că am totuşi de-a face cu tigri dresaţi, deşi era uimitor, aici în sălbăticie.

Deocamdată, cele două animale nu păreau să nutrească gânduri agresive, dar asta numai dacă rămâneam complet nemişcat. De câte ori ridicam câtuşi de puţin vârful carabinei mele, îndreptându-l înspre una dintre feline, pufăitul ambelor fiare, creştea imediat în intensitate.

Mi-am făcut rapid o socoteală. Chiar dacă aş fi reuşit să trag fulgerător două gloanţe succesiv în căpăţâna uneia dintre fiare, cealaltă m-ar fi putut înhăţa în următoarea fracţiune de secundă, venindu-mi de hac. Chiar dacă era de cealaltă parte a focului!

Unde mai pui că nu puteam sconta, că voi răni de moarte nici primul tigru, înainte de-a mă putea ajunge şi a-mi da el ultima „îmbrăţişare" până să treacă în eternitate.

Am tras cu coada ochiului înspre uşa cortului nostru, contând pe apariţia providenţială a lui Marian sau chiar a lui Pongo, cu-o armă pregătită în mână. Era cam mult ceea ce ceream hazardului şi aşa cum de altfel era firesc acest miracol nici nu s-a produs, până la urmă. În schimb mă aştepta o altă surpriză. Şi mai neplăcută! În locul ajutorului scontat am descoperit capul tărcat al unui al treilea tigru, care părea să pândească, în spatele meu, doar la câţiva metri, între cele două corturi, în care mai dormeau camarazii mei.

Nu mai ştiam ce să cred şi-n clipa aceea m-am considerat cu-adevărat pierdut.

Unei singure feline era greu să-i faci faţă în atari împrejurări, chiar dacă ai fi ajuns să tragi, întrucât dacă n-ai fi atins punctele vitale, inima sau ochii fiarei, aceasta te-ar fi putut ucide, în spasmele agoniei. Cum să faci faţă însă la

trei fiare deodată, care mai apucaseră pe deasupra şi să te înconjoare? Era absolut cu neputinţă.

Problema rezistenţei armate, spre totala mea dezolare, era cu desăvârşire exclusă.

Chiar cu ajutorul direct al camarazilor mei, pe care mă bazasem la un moment dat, lupta ar fi devenit inegală.

Am încremenit aproape, fără să mai fiu în stare să mai fac nici o mişcare. Mă aşteptam la orice, dar nu la atâta neşansă. Eşuasem lamentabil, deşi fusesem prevenit, în a asigura somnul şi securitatea camarazilor mai osteniţi şi asta mă durea cel mai mult.

Mi-am rotit privirea de jur împrejur, străduindu-mă, să nu-mi mişc brusc nici trunchiul nici braţul cu arma, mulţumindu-mă să constat totul, doar prin simpla mobilitate a corpului, şi ceea ce mi-a fost dat să văd, aproape că nu mi-a stârnit nici o emoţie, întrucât începuse în mod periculos să nu-mi mai pese de nimic.

O a patra felină era prezentă şi ea, pe partea simetrică laterală, cu acea care pândea între cele două corturi instalate pentru noapte. Ar fi putut fi înţesat întreg cadrul de zeci sau chiar sute dintre „pisicuţele" astea tărcate. Ce mi-ar fi putut face în plus? Dacă e să te-neci în cadă, nu-ţi pasă dac-o faci în Oceanul Pacific!

Mă mai înfruntasem cu tigri atât în India cât şi în Sumatra sau aiurea, iar cu cete de lei în savana africană, dar eram într-o poziţie strategică mult mai avantajoasă.

Se pare că felinele astea erau conduse în mod genial, după un plan strategic bine definit, întrucât mă înconjuraseră şi ne înconjuraseră după toate regulile unei strategii militare desăvârşite de câte un tigru -Hanibal, pe noi „romanii" îngrămădiţi la „Canae".

Dar nici o felină din lume pân-acum nu şi-a demonstrat asemenea abilităţi „militare".

Ele pot fi crude, feroce, da, şi pot da dovadă de hotărâre şi vitejie în lupta lor pentru supravieţuire dar asta e totul. Aveam impresia că lanţul surprizelor era departe de-a se fi terminat doar prin apariţia animalelor. Şi pot spune că n-am fost înşelat în aşteptările mele.

Dintr-odată, venind parcă de nicăieri, şi de pretutindeni,

un glas pătrunzător, vioi şi metalic se pronunţă în cea mai perfectă limbă engleză :

-Sahib, pune arma jos, şi tigrii mei nu-ţi vor face nimica. De-acum consideră-te, împreună cu camarazii dumitale, prizonierul meu.

Am făcut ce mi se ceruse convins pe deplin de zădărnicia oricărei tentative ofensive, în ceea ce mă priveşte.

Cu asemenea argumente cum erau cele patru feline, şi în acest context, când ne-au luat cu desăvârşire prin surprindere, cu tot arsenalul nostru de foc eram neputincioşi. Ca să nu mai vorbesc că indianul însuşi, singur sau însoţit pe care încă nu-l observasem, putea constitui o ameninţare aparte.

De îndată ce posesorul vocii misterioase se convinse că nu mai reprezentam nici o ameninţare pentru el şi felinele sale, făcu un pas înainte, şi apăru dintre tufişurile de bambus din faţă.

Un indian înalt şi descărnat ca o mumie, cu câteva şuviţe de păr alb, în jurul craniului, în rest pleşuv, în schimb cu-o barbă şi mustaţă lungă, de asemenea albă ca un fuior, apăru ca un înger sau mai degrabă demon al nopţii de coşmar pe care o trăiam.

Bogăţia bărbii sale, patriarhale ce mi-o amintea pe-a lui Abraham, admirată-n catehismele vremii cu deosebirea că aceasta părea ninsă de zăpezile Hymalaiei, compensa cu generozitate lipsa pilozităţii din creştet, iar după felul cum păşise şi mai ales după privirea sa hotărâtă, „luminată" de doi ochi întunecaţi, adânci şi pătimaşi ca nişte gheene, am ştiut instinctiv că mă aflam în faţa unui fanatic.

Luminiţe ciudate, cu reflexe crude sau batjocoritoare mi se păru că descifrez în clipa când individul îşi ridică capul pentru a mă privi în faţă.

Cine să fi fost omul acesta? Un patriarh local, cum sunt atâţia în India, un Sadhu – sfânt, un fakir, sau poate un preot din casta superioară a brahmanilor?

Orice ar fi fost posibil, dar mai presus de toate, aveam senzaţia neplăcută că nimerisem în mâinile unui om intransigent, inflexibil, pe scurt ale unui fanatic, pentru care vieţile omeneşti nu-nseamnă nimic în raport cu credinţa şi mobilurile sale.

Omul nu părea să fie singur. După un scurt şuierat pe care

l-a scos dintr-un fluier argintiu pe care-l purta la brâu, o mulțime de făpturi mărunte, cu picioarele goale, începură să iasă din tufișurile adiacente, afluind toate înspre luminișul nostru.

Exact în clipa în care siluetele nedumerite ale lui Marian și Pongo, au apărut la „ușa" cortului, putând să „deguste" în voie desfășurarea de forțe a inamicilor noștri. O surpriză dezagreabilă și pentru aceștia chiar înainte de ivirea zorilor, unei zile nefaste, pentru noi și expediția noastră.

-Împachetați totul sahibi, am auzit din nou glasul poruncitor al indianului, acum adresându-ni-se nouă tuturor, celor care eram treji. Mergem!

-Cine ești dumneata? Cu ce drept, ne poruncești? se auzi calmă și potolită, totuși cu-n vădit accent inchizitorial vocea lui Marian, care apăruse, așa cum am mai spus-o, în ușa cortului.

-Cu nici un drept, sau cu toate drepturile din lume, străine. Cu-același drept aș putea spune cu care voi, străinii încălcați de sute de ani pământurile strămoșilor noștri, cu dreptul învingătorului.

-Dar noi nu-ți răpim în nici un fel pământurile. Vrem să vizităm izvorul Gangelui și-atâta tot, se auzi de data asta vocea lordului încă buimăcit de somn, care apăruse și el atras de zgomot în fața celui de-al doilea cort.

-Acolo vom și merge, sahibi. Grăbiți-vă! Dorința voastră vă va fi îndeplinită.

Am putu distinge clar, o doză de ironie sarcastică în ultimele cuvinte, dar mai ales în tonul vocii bătrânului indian.

Întrucât prezența celor patru feline, fără să mai vorbim de inamicii bipezi, erau un argument suficient de persuasiune, nu ne-a mai rămas nimic altceva de făcut decât să ne conformăm ordinelor primite.

Păcat de Pongo, c-a rămas numai c-o oră de somn, din cele patru pe care și le-a revendicat el însuși.

Indienii tuciurii și mititei, cu picioarele desculțe care păreau să se afle complet sub tutela atotstăpânitoare a venerabilului lor conducător, s-au dovedit totuși uimitor de eficienți în ceea ce aveau de făcut. În primul rând ne-au deposedat de toate armele de foc, precum și de muniție, din care au făcut legături, pe care probabil urmau să le transporte. Nu erau chiar atât

de mulți câți mi se păruseră, am numărat pentru început nouă oameni, dar ar fi fost posibil, să mai fi rămas câțiva de rezervă în inima pădurii. Am demontat corturile, şi ne-am luat în spinare rucsacurile cu provizii.

După care am pornit la drum, flancați în mod corespunzător, de către oameni şi tigri.

Maha se mai liniştise între timp, constatând că felinele bine dresate, îl ignoră cu desăvârşire.

Aşa porni acest convoi bizar, în zorii zilei, să-şi desăvârşească planul intenționat. Desigur, sub cu totul alte auspicii.

Cărarea pe care apucaserăm era suficient de îngustă ca şi în ajun, numai că acum, noi toți prizonierii eram comasați pe câțiva metri, şi în fața şi-n urma noastră, păşeau tigri străjuiți de făpturile acelea ciudate de indieni - munteni.

Venerabilul Indian care ne vorbise, nu mai catadixise-n ultima vreme să ne mai adreseze nici un cuvânt. Trăgeam nădejde ca tot omul, ca pe parcurs să se ivească o ocazie pentru a schimba rolurile, dar pentru asta ar fi fost necesar să intrăm mai întâi în posesia armelor noastre.

Chiar şi atunci, într-o luptă decisivă, sorții nu ne-ar fi fost favorabili.

Poate că unul sau doi dintre noi ar fi putut să scape cu fuga, dar ce te faci, cu cei mai puțin dotați în mânuirea armelor, cum erau lordul şi fiica lui, Lorena?

Nu eram dispuşi să-i lăsăm la mila indienilor, asumându-ne riscul ca aceştia să se răzbune pe cei rămaşi încă în custodia lor, poate chiar ucigându-i pe loc. aşa că deocamdată nici nu ne puteam gândi la împotrivire. Aici răbdarea şi viclenia urmau să joace rolul esențial. Orele s-au scurs una câte una, şi ocaziile pândite şi râvnite de noi toți nu s-au ivit.

Chiar şi Pongo era resemnat. I se confiscase uriaşul cuțit de spintecat rechini şi acum păşea între noi, cu capul plecat. Doar din când în când înspre nedumerirea noastră mai întindea mâna după o floare sau alta, pe care şi-o înfigea cu nonşalanță în chimiru-i lat.

Nu-i cunoscusem uriaşului pasiunea asta după regnul vegetal, dar se vedea c-o ignorasem într-un moment sau altul. Tentativele noastre de-a ne angaja într-o conversație oarecare,

indianul conducător le pusese repede capăt, amenințându-ne cu represalii.

Toată dimineața am continuat să urcăm, cărăruia noastră devenind când mai lată când mai îngustă, în funcție de frecvența elementului vegetal.

Norocul nostru a fost că tempoul nu era prea alert, fiindcă de pauze nici nu putea fi vorba. Chiar şi micul dejun l-am ignorat cu desăvârşire, şi numai undeva în vremea amiezii ni s-a îngăduit o pauză de aproape o oră. Atunci am putut avea acces la o parte din conservele noastre întrucât restul aparținea taberei învingătoare.

De bine de rău, dormiserăm cu toții în ultima noapte cu excepția lui Pongo desigur, astfel încât am rezistat drumului pe care urma să-l facem.

Din câte mi-am dat seama, am ocolit în mod deliberat Gangroti, un seat, cât de cât turistic, şi în consecință populat şi-am luat-o într-o altă direcție aflată la o altitudine încă şi mai mare!

Probabil că ținta noastră era Gaumukh - gura vacii - care se afla chipurile, la baza unui ghețar.

Că lucrurile stăteau chiar aşa o dovedea schimbarea considerabilă a climei, pe măsură ce urcam. Deşi era o zi toridă, în câmpia de unde porniserăm acum două zile ascensiunea, acum aveam de înfruntat frigul cu toate rigorile lui. Mă miram numai de bieții indieni din trupa venerabilului ei conducător, care se părea că nu pun mare preț pe îmbrăcăminte.

În timpul pauzei de prânz, Marian se apropie cu îndrăzneală de bătrânul indian deşi acesta era flancat de doi dintre tigrii săi.

-Ce doreşti, străine?

-În lumea de unde venim noi, se obişnuieste să-ți cunoşti semenii cu care ai de-a face, fie ei prieteni sau duşmani.

-Ştiu cine sunteți voi, şi-i cunosc şi pe cei doi englezii de acolo. Ziarele vremii sunt pline de numele voastre şi, prin urmare, veți împărtăşi soarta ocupanților.

-Dacă ştii cine suntem, mai ştii că niciodată nu ne-a interesat politica, şi n-am luptat împotriva țării dumitale. Dimpotrivă, am ajutat oamenii atunci când s-a putut.

-Ar fi fost mai bine să fi plecat de mult din India. Acum e

prea târziu pentru a o mai face.

-Deci eşti hotărât să ne omori?

-Ce ţi se pare că e viaţa Sahib, că te cramponezi atâta de ea? O clipă ca atâtea altele, prin care trecem cu voia lui Brahma. Important e ţelul final la capătul căruia te regăseşti. Poate că-n viaţa viitoare vom fi aliaţi şi nu inamici, urmărind aceleaşi idealuri.

-Înţeleg, murmură abia şoptit Marian. Şi dumneata nu vrei decât să grăbeşti clipa aceea, reluă c-o voce mai puternică calmul meu prieten. Totuşi, îmi reînnoiesc cererea. Cu cine avem onoarea?

-Nu văd la ce te-ar ajuta străine. Dar dacă ţii neapărat, fie. Numele meu e Bahadur Gupta Barrani. Zi-mi Gupta dacă vrei. Ce înseamnă un nume?

-Ca şi viaţa, nimic, îi dădu răspunsul pe-un ton aproape indiferent Marian. Mulţumesc totuşi, Gupta!

Cam la atâta se rezumă conversaţia dintre prietenul meu şi schimnicul acesta fanatic, sau asta a fost tot ce-am putut distinge eu, care mă aflam în apropiere.

După îndepărtarea lui Marian, indianul privind în urma lui, mai continua să clatine din cap. După cum se vedea nu prea era la curent cu moravurile exponenţilor civilizaţiei apusene cum ne consideram noi, de vreme ce făceam atâta caz, atât în legătură cu numele noastre, cât mai ales în conivenţă cu viaţa prezentă.

Era unica pe care-o posedam, şi-am fi vrut s-o conservăm totuşi chiar în perspectiva nenumăratelor vieţi viitoare.

După pauza de masă ne-am reîntors la ceea ce ştiam noi mai bine, mersul în şir indian pe cărarea devenită de-acum aproape abruptă. Era clar că urcam, urcam, spre... izvoarele Gangelui. Acolo unde începeau să izvorască apele fluviului sfânt avea de gând probabil fanaticul indian s-o sfârşească şi cu vieţile noastre. Intenţiile sale nu erau total explicite, dar din vorbele lui în doi peri în legătură cu zădărnicia şi perisabilitatea vieţii, cam asta am putut-o deduce.

Pongo al nostru îşi reluase şi el locul cuminte în şir, şi-şi vedea de ocupaţia lui predilectă. Culesul de flori, şi uneori de fructe comestibile din arborii ce străjuiau cărarea, cu care aparent îşi mai potolea foamea, pe care prânzul zgârcit pe

care ni-l îngăduise indianul n-o putuse evident satisface.

De la o vreme, un soi de musculiţe arboricale sau probabil chiar furnici, peste care dăduse din întâmplare începuseră să-l sâcâie, ceea ce-l determină pe bunul uriaş să se scarpine ... cu sârg!

Cât despre Sir Cedric şi lady Lorena aceştia păreau resemnaţi cu soarta lor. De câteva ori au vrut să-şi adresaze cuvinte reciproce de încurajare, dar au fost bruscaţi de fiecare dată de indian şi ajutoarele sale.

În ce ne priveşte, deşi nu vorbeam, fierbeam în suc propriu că pân-acum nu am detectat pe cale nici o ocazie pentru a întoarce sorţii situaţiei.

Nu eram legaţi, dar n-aveam arme, şi mai ales cele patru feline erau un argument suficient.

Fără să mai vorbim de sarbacanele indivizilor tuciurii care ne mânau din spate şi ne îndemnau din faţă, despre care ştiam din experienţă că vârfurile micilor săgeţi suflate erau înmuiate într-o otravă mortală, în orice parte a corpului ar fi ajuns, prin simpla rănire.

Nu sufeream de foame nici de oboseală, întrucât ascensiunea fusese reglată după capacităţile fizice ale bătrânului indian, care, cât o fi fost el încă de verde, tot limitate erau. Sufeream mai ales de neputinţă, asta la figurat, întrucât la propriu, sufeream literalmente de frig. Osteneala pe care ne-o dădeam cu urcatul ne era de folos într-o privinţă, dar clima nu era deloc pe cale să se îmbunătăţească. Ba, dimpotrivă.

Începură să apară uşoare pene de respiraţie datorită aerului rarefiat. Cărarea însăşi făcea uneori ample curbe sinuoase trecând alături de prăpăstii adânci, ale căror versanţi fie erau căptuşiţi cu smocuri răzlеţe de tufişuri fie că erau de-a dreptul golaşi.

Şi-ndreptul uneia dintre aceste prăpăstii laterale, se petrecu înspre seară, nenorocirea.

Uriaşul nostru prieten negru, Pongo, care mergea chiar în fruntea grupului nostru compact, în timp ce întindea braţul înspre un arbore fructifer de pe marginea cărăruii, îşi pierdu echilibrul, dădu un ţipăt înfiorător şi dispăru... în golul din dreapta noastră ...

Ca la o comandă ne-am oprit cu toţii precipitându-ne pe

marginea prăpăstiei.

A ieşit un tărăboi general. Marian ţipa mai tare decât toţi cerând o intervenţie imediată. Era atât de nervos, încât bătrânul Gupta pentru a reuşi să-l calmeze, făcu o ameninţare clară la recurgerea la sarbacane, în caz că vom finaliza totul cu-o revoltă.

Cerea nici mai mult nici mai puţin ca unul dintre noi, sau dacă nu, vreun indian mai mărunţel din escorta lui Gupta legat cu curele sau frânghii autoconfecţionate din liane, sau bambus tânăr împletit, să coboare pe buza defileului, încercând să afle ceva despre soarta camaradului nostru.

Cu toţii eram consternaţi. Tânăra fată, englezoaica Lorena a izbucnit în plâns, întrucât se considera responsabilă de accidentul camaradului nostru.

-Dacă n-aş fi insistat să vizităm blestematele astea de izvoare ale Gangelui! continua ea să repete. Sărmanul Pongo, sărmanul Pongo!

-Nu mai departe decât ieri ţi-a salvat viaţa, o mai „consolă" în felul lui şi tatăl ei, sir Cedric.

Un nou acces de plâns sfâşietor fu răspunsul. Gupta însă fu de neclintit.

-Poate că este mai bine aşa, sahibi! cu negrul ăsta poate am fi avut de furcă. Reluaţi-vă marşul dacă nu vreţi să sfârşiţi cu toţii în prăpastie. În curând se înnoptează.

Asta aşa era, umbrele întunericului se instalau cu repeziciune. Dar probabil că şi noi ne aflam aproape de capătul drumului. Cu tot tărăboiul iscat de prăbuşirea lui Pongo se pierduse aproape o jumătate de ceas, dar după tempou-ul impus de către Gupta însuşi se vedea că vrea să-şi recupereze timpul pierdut.

Cu toţii eram copleşiţi de tragedia recentă, şi-n gândurile noastre nu mai încăpea altceva decât chipul marelui nostru prieten dispărut.

Numai că la un moment potrivit, Marian se-ntoarse înspre mine, şoptindu-mi în nemţeşte.

-Nur Ruhe Robert. Es ist halb so schlimm. Adică: linişteşte-te Robert, răul nu-i chiar atât de mare.

Nu prea înţelegeam la ce se referă prietenul meu, dar am intuit că-l viza desigur pe Pongo. Mai trăgea speranţa că acesta să fie în viaţă, deşi îmi venea greu să cred, după toate

cele întâmplate.

Totuşi, cum se putuse ca un om atât de îndemânatic cum era camaradul nostru să lunece pur şi simplu, într-o prăpastie pe care nu se putea să n-o fi văzut? Să fi fost o stratagemă?

Aşa puteam eu interpreta cuvintele lui Marian, care probabil văzuse mai bine, întrucât venea imediat în urma nefericitului nostru tovarăş accidentat.

Curând am făcut şi-o altă descoperire. La început în tot tumultul iscat nu băgasem de seamă, dar acum m-am convins pe deplin şi de realitatea acestui lucru. Maha lipsea şi el.

Îşi urmase stăpânul în prăpastie, sau se prăbuşise accidental şi acesta? N-o puteam şti! Nu ştiam dacă asta trebuia să-mi mărească speranţa în salvarea miraculoasă a lui Pongo, sau nu.

N-am mai avut mult timp de dubii şi reflecţii. Ne-am trezit fără de veste pe-un platou descoperit, nins cu zăpadă. Eram pe culmea muntelui, şi-un vânt tăios ne pătrundea până la oase. Stânci, nenumărate stânci, cu creştetul alb şi pereţii de gheaţă erau răspândite peste tot.

Scăpaserăm de bine de rău, la loc viran, şi-acum arbuşti pitici ninşi şi aceştia cu polei, conifere specifice zonei de altitudine, îşi înălţau creştetele modeste ici şi colo.

Ca la o comandă, ceata de indieni, a lui Gupta, dispăruse într-una din crăpăturile unei peşteri săpate într-o stâncă uriaşă ca o catedrală, în timp ce alte figuri de indieni de aceeaşi factură, înveliţi în piei de capre, apărură pentru a ne lua în primire.

La un semn al lui Gupta am fost legaţi zdravăn de data asta, de mâini şi de picioare.

N-am avut nici o ocazie de-a opune rezistenţă, din motivele ştiute. Am fi fost doborâţi imediat de săgeţile minuscule ieşite din sarbacanele indienilor, dacă n-am fi sfârşit mai întâi sub colţii patrupedelor.

Încă înainte de-a cădea umbrele întunericului din poziţia orizontală în care mă aflam am putu admira un splendid apus de soare, de pe muntele indian, care după toate probabilităţile era să fie şi ultimul admirat în această viaţă.

Că aşa stăteau lucrurile, a ţinut să ne asigure Gupta însuşi.

-Priviți Sahibi! Este ultimul vostru apus de soare,în această viață. Dar consolați-vă! Este numai una din șiragul lui Brahma.

-De ce ești așa de convins Gupta? Dar dacă totuși e singura pe care-o avem?

-Nici dumneata nu crezi ce spui, Sahib Farrow! Nu-ți spune peste tot natura însăși că fiecare sfârșit înseamnă un nou început? Fiecare plantă care piere, naște una nouă, fiecare zi care dispare e preludiul alteia, și așa mai departe.

-Poate! Dar alte plante, alte zile! Și alți oameni, fără perpetuarea eului nostru conștient, nu se lăsă Marian.

-Atunci viețile noastre n-ar fi avut de la început nici un sens, dac-ar fi fost luminițe răzlețe în noaptea eternității. Brahma a asigurat perenitatea eului, a spiritului, întocmai cum a asigurat perenitatea materiei.

După acest mic interludiu straniu c-o tentă filozofică, imediat ce-a fost aprins un foc mare pe platou, unde indienii ne-au dat să cinăm pentru ultima oară, din conservele noastre încălzite. Gupta dădu dispoziții să fim transportați înăuntru.

Marian care se erijase-n purtătorul nostru de cuvânt, își continuă pledoria.

-Gupta, spune-ne măcar, cu noi ce-o să se întâmple. Am înțeles că vrei să ne suprimi, numai că nu știm în ce fel. Și mai ales cui servește moartea noastră?

-Sahibi, trebuie să fiți mândri de moartea voastră! Veți fi duși în interiorul peșterii sfinte, de unde izvorește fluviul nostru, mărețul Gange. Trupurile voastre vor îngheța și vor fi dăruite izvorului sacru, dar nu se vor descompune. Veți fi conservați în gheață. Înainte de moarte vă fac totuși o favoare. Vă mai dăruiesc o viață pe care-o veți trăi în clipa-crisalidă a lui Brahma. Așa vă veți resemna și veți înțelege și nimicnicia ,,clipei" de care tocmai vă agățați.

Dacă aș fi auzit în alt context vorbele astea, m-ar fi pufnit râsul. Nu era cazul acum, când totul devenise extrem de serios, erau vorbele unui fanatic, unui nebun poate, care avea însă puterea prin forța împrejurărilor de-a decide asupra destinului nostru.

Am fost înșfăcați fără menajamente, prinși de mâini și de picioare și târâți înăuntru peșterii.

Acolo, târâți prin gangul principal am rămas uimiți de ceea ce vedeam. Peste tot stalactite şi stalagmite de gheață, ca nişte policandre imense care coborau din tavan, şi unde domnea o temperatură corespunzător de rece pentru a permite toate acestea.

După câteva meandre de-alungul gangului, am ajuns în ceea ce părea o înfundătură practicată numai şi numai în gheață de unde se auzea tot mai distinct pe măsură ce ne apropiam un murmur constant, ca şi cel făcut de apa unei mori în zbateri, undeva în exteriorul peretelui cristalin.

Doar facla din mâna teribilului Gupta mai arunca frânturi proiectate din umbrele noastre în inima sanctuarului de gheață, pe pereții acesteia.

Iată dincolo, pe-un fel de altar, statuile lui Brahma şi Vishnu, acesta reprezentat din gheață sub multiplele lui înfățişări Matiya - peştele, Kurma – broasca țestoasă, Warata-vierul, Nara Sinha -leul mascul, Wamana-piticul şi însfârşit Rama.

Am fost legați de stâlpii de gheață verticali, cu frânghii de bambus împletite de-a curmezişul peste trunchi, brațe şi picioare.

Chiar dacă aş fi intenționat să scap, dezlegat fiind, odată ajuns în acest ciudat cuib de gheață, o moleşeală ciudată, paralizantă pusese stăpânire nu numai pe trupul dar şi pe mintea şi voința mea.

Abia dacă am mai auzit ultimele cuvinte ale lui Gupta.

-Iată Sahibi vă dăruiesc o viață, în schimbul celei pe care o să v-o iau. Vă veți convinge că nu existența vă este suprimată, ci doar cursul ei...

Restul cuvintelor nu au mai ajuns până la creierul meu încremenit, dacă au mai fost şi altele ...

„Când am privit în ochii adânci, întunecați ca moartea ai bătrânului brahman, a fost de parcă m-aş fi scufundat într-un ocean al neființei.

Nu eram decât un atom, o insignifiantă părticică din ceva, o conştiință dizolvată într-o infinitate de fărâme, aşa cum o stea e cufundată-n miliardele de aglomerări stelare numite Galaxii, venită dintr-un timp imemorial, călătorind spre un viitor veşnic, mereu nedefinit. Cât timp trebuie să fi călătorit prin tunelul

acesta, până ce eul meu, insignifiant atom pierdut în spațiul sideral a început să prindă contur, şi să se nască?

Da, m-am născut într-o familie de oameni liberi în creierii munților, unde îmi aveam ca tovarăşi de joacă caprele şi puii de animale sălbatice.

N-am atins încă vârsta maturității, când triburi puternice din câmpie, au năvălit asupra noastră, ne-au omorât războinicii în luptă, ne-au răpit femeile şi copiii, pe care le-au luat ca robi, ai unui popor, care-şi avea țara întinsă la malul mării.

Acolo, la curtea unui rege crud şi bogat, am intrat în rândurile războinicilor acestuia primind şi însuşindu-mi toată pregătirea militară necesară pentru a-mi îndeplini slujba de soldat.

Despre tatăl meu nu mai ştiam nimic, iar mama mea, frumoasă cum era, devenise una dintre favoritele regelui, dar rareori aveam prilejul de-a o vedea, doar la aniversări şi ospețe de seamă.

Anii au trecut şi campanii militare, după campanii militare, mi-au adus şi mie onoruri şi bogăție, şi chiar înaintarea în rang.

Acum devenisem unul dintre generalii favoriți ai regelui bătrân, care încetase de mult de-a mai lua parte efectiv la campaniile sale războinice.

Aproape că făceam parte din familie, aşa că nu m-am lăsat cu greu convins de-a face parte din conjurația militară ce avea drept scop, înlăturarea bătrânului rege, devenit el însuşi o povară şi acum, inutil.

Până la urmă eu am fost acela, care, înconjurat de noii mei camarazi de arme, am năvălit în iatacul unde îşi petrecea o parte din vreme, şi l-am străpuns cu spada sub ochii nefericitei mele mame, care mă implorase să n-o fac. Am făcut-o într-un impuls de furie, gândindu-mă că acea creatură care stătea la picioarele mele şi implora îndurare, mi-a răpit nu numai tatăl şi adolescența mea spartană dar fericită şi liberă din munți, dar a reuşit să fure pentru sine şi dragostea mamei mele, odată cu restul.

Mama s-a stins în durere şi suferință, în căință şi neconsolare, deşi acum devenit la rândul meu, noul stăpânitor, m-am îngrijit să nu ducă lipsă de nimic. Avea de toate, bogăție,

influență și putere, dar îi lipsea ceva esențial: suflul puternic al vieții, instinctul de supraviețuire pe care și-l pierduse văzându-și fiul dobândind aceleași noncalități, pe care le dezavuase, la regele ucis, tatăl meu adoptiv...

După moartea mamei, m-am lansat în mereu alte și alte provocări militare.

Incursiunile soldaților mei în statele de la graniță nu mai cunoșteau limite, și pacea era o noțiune de care aproape uitasem de mult.

Aveam la rândul meu o armată de concubine și țiitoare, culese de pe toate pământurile cucerite, dar simbolizau mai ales trofee, de care eram prea puțin atașat.

Până ce am cunoscut dragostea adevărată...

Eram de-acum un om în vârstă, dar prea puțin înțelept. Neostenit, crud și pătimaș, am luat tot ceea ce mi se oferise, fără să mă gândesc să-mi cuceresc pentru mine, ființa iubită. Faima, puterea și convenientele, m-au făcut să accept de „facto", ca de la sine înțeles, ceea ce statutul meu „oficial", de despot absolut, îmi oferise „jure".

Nefiind refuzat niciodată, am cules, unde n-am semănat, și-am primit blamul și refuzul de la singura ființă care conta pentru mine în mod absolut. Nu refuzul fizic, nu, deși poate că acesta ar fi fost ușor de acceptat ci distanța aceea sufletească incomensurabilă generatoare de îndoieli, neliniști și nefericire. Am trimis la moarte sau am provocat la duel pe oricine credeam că reprezintă o amenințare pentru tânăra mea soție, Rowena. Aceasta își câștigase renumele nefericit de „Prințesa Morții" întrucât era suficient ca un tânăr cavaler galant să-i arunce o privire sau să i se adreseze într-un mod oarecare, ușor interpretabil, pentru a-și pierde viața.

Am avut o mulțime de copii, dar dintre toți, pe întâiul născut al Rowenei, prințului Artorix, i-am dăruit toată dragostea și încrederea mea.

L-am învățat tot ce știam și i-am încredințat până și cele mai ascunse taine ale regatului.

Din nefericire recolta n-a fost pe potriva semințelor. Înclinat spre violență și nesăbuire, părea să fie copia mea fidelă, sub altă înfățișare și altă vârstă.

Incapabil de a-și ține promisiunile, superficial și sperjur,

avea doar calitatea unui braț de fier, şi dragostea oarbă, fanatică pe care i-o purta mamei sale, Rowena.

De-acum ajuns în pragul senectuții, treburile regatului începeau tot mai mult pe mâna acestui nepotolit fiu al meu, care-mi, moştenise însuşirile războinice.

Mereu alte şi alte războaie, alte şi alte cuceriri, care-mi sleiau visteria regală, fără a-mi aduce reale beneficii în schimb.

În ținuturile anexate, revoltele se țineau lanț, imperiul era în permanență zguduit de mişcări centrifuge, şi devenise clar pentru toată lumea că eram în postura unui şarpe boa, care înghițise mai mult decât putea digera. De aici nesfârşitele reproşuri, şi certuri cu fiul meu iubit, întrucât ceea ce eu consideram înțelepciune dobândită prin experiența vârstei, pentru acesta însemna doar slăbiciune şi senilitatea bătrâneții.

Într-o dimineață, pe când încă mai zăboveam în pat, alături de iubita mea Rowena, acesta apăru în fruntea unor tineri ofițeri, cu spada scoasă. Venise probabil după un chef monstru, pe care le regiza de unul singur, cu ochii injectați şi respirația duhnind a băutură...

În dreptul meu, ferindu-şi privirea, cu ochii îndreptați înspre mama sa, îşi ridică groaznicul instrument al morții, pe care vai, îl cunoşteam atât de bine, şi după un murmur ce voia să-n semne – iartă-mă tată! am plonjat într-o durere sfâşietoare, în care m-am dizolvat cu totul.

Din nou nu eram decât un atom, o luminiță în miliardele şi miliardele de lumini ce populau spațiul şi timpul în eternitatea acestora..."

Când mi-am revenit cu totul în fire, indianul dispăruse. Nu eram decât noi patru, în poziții verticale, legați ca şi mai înainte, doar facla din fața noastră aproape îşi consumase combustibilul şi-acum amenința să se stingă.

Dar ce fusese asta? Eram sigur că s-au scurs ani, că trăisem o viață cu-adevărat, şi nicidecum câteva clipe, sau minute cum sugera mănunchiul faclei...

De asta eram absolut sigur, fusese o viață întreagă, şi nu un vis din care experimentasem destule.

Dar era oare posibil? Dacă era aşa, atunci Gupta avusese

tot timpul dreptate.

Am întors privirea înspre camarazii mei de suferință, dar aceştia deşi treji parcă erau în transă.

În orice caz, nici ei, dar nici eu, după o asemenea experiență temporală trăită, nu doream să tulburăm vraja şi misterul ce ni se inoculase prin cuvinte. Deşarte cuvinte ...

Ce-o fi trăit la rândul lor, Marian, lordul, sau tânăra fată? Nimeni nu era dispus să împărtăşească impresii, iar eu cu atât mai puțin.

Dezamăgirea provocată de experiența mea cu Rowena şi mai ales trădarea fiului meu iubit Artorix mă marcaseră profund. A fost o experiență existențială atât de tragică încât aproape că doream ca firul vieții mele să se curme brusc. Doar linişte şi uitare, fără a mai fi condamnat la iadul cunoaşterii...

Abia acum ca într-o revelație, am intuit de ce nu purtăm povara experiențelor noastre anterioare într-o existență curentă.

Am fi striviți psihic sub greutatea culpei şi reproşului, incapabili de-a mai ridica capul vreodată. Asta dacă spusele lui Gupta erau totuşi reale...

Orele s-au scurs una câte una. Frigul ca un şarpe insidios începuse să-mi cuprindă toate mădularele.

De-abia îmi mai puteam mişca degetele de la mâini şi picioare. Voința de luptă, instinctul de supraviețuire mă părăsise, lipsindu-mi cu desăvârşire.

Nu doream decât somnul, un somn etern, de linişte şi pace. Şi mai ales uitare.

Nici o altă existență nici o altă viață, nici o altă dorință în creieru-mi obosit.

Dorința mea, era şi dorința noastră comună, pentru că n-am auzit pe nimeni din anturajul meu, plângându-se, sau exprimând vreun regret oarecare.

Somn, somn, doar linişte şi pace. Şi mai ales uitare...

***

Când mi-am revenit totuşi în fire, stăteam în poziție orizontală, privind minunanta panoramă stelară fără să înțeleg însă mare lucru, din mulțimea de puncte strălucitoare de pe covorul albastru.

Cineva îmi freca de zor mâinile şi picioarele, restabilind

circulația sanguină, iar alături trosnea şi sfârâia un foc de crengi, regenerator. De căldură, şi de viață de asemenea.

-Masser revenit, masser bine? am auzit ca venind de undeva dintr-un vis îndepărtat şi uitat vocea prea bine cunoscută a uriaşului nostru prieten negru!

Dar ce se întâmplase cu noi? Cum de am ajuns aici? Unde oare? Şi mai ales cum se face c-am scăpat din cripta morții din camera de gheță, unde ne hărăzise drept jertfă lui Wishnu, Brahma sau Thanatos, diabolicul Gupta?

N-am întârziat s-o aflu, ceva mai târziu, după ce tuturor camarazilor mei adormiți li s-a aplicat un acelaşi procedeu de frecții şi resuscitare.

Dar totuşi, cum de reuşise Pongo, un asemenea tur de forță, tot nu-mi puteam explica. Şi nu în ultimul rând de unde apăruse credinciosul negru considerat mort?

Să anihilezi întreaga trupă patrupedă şi bipedă a indianului Gupta de unul singur, iată ce nu-mi venea în ruptul capului s-o cred, mai ales după ce aproape că eram convins de accidentul mortal al uriaşului negru.

Şi totuşi, miracolul se produsese.

-Pongo culeș plante cu care freacă peste tot, să nu poată mirosi tigrii. Apoi caută loc unde tufiş cu rădăcini tari pe pantă. Făcut să creadă că Pongo alunecat în prăpastie, Maha fuge după Pongo. Pongo vine pe urmă la massers, apoi aruncat ierburi în cazan unde indieni fierbe ceaiul. Tigri nu poate mirosi nici Pongo nici Maha. Când indieni adormit, Pongo intră în peşteră găsit massers. Proptit în fața peşterii bolovan mare, când indieni trezit ei nu poate ieşi.

Iată în câteva cuvinte o întreagă odisee marca Pongo, povestită în propoziții simple şi lacunare, care au însemnat de fapt salvarea şi reîntoarcerea noastră la viață.

Nu mă puteam sătura să mă minunez de inventivitatea prietenului nostru negru, care a rumegat planul evadării în avans, de când a început să culeagă de pe cale, cele ce eu am crezut că sunt poame menite a-i potoli foamea.

De asemenea şi aşa-zisul său accident, soldat şi cu dispariția lui Maha de care Marian se pare că se lămurise încă de la început, dar pentru a da o notă de veridicitate, continuase să facă scandal. Mai târziu, mi-am dat seama că plantele pe care Pongo le aruncase-n căzănelul cu ceaiul

indienilor, aveau la bază mandragora, care conținea alcaloidul scopolamină, ce induce somnul şi uitarea.

Iată că şi Gupta îşi găsise leacul.

E inutil să mai descriu efuziunile de recunoştință ale lordului şi-ale fiicei sale Lorena.

Sărmanul Pongo, nu primise atâtea strângeri de mână, îmbrățişări şi sărutări în întreaga sa viață. Pentru a-i curma „tortura" , Marian ne urgentă plecarea.

-Priviți camarazi pentru ultima dată, izvoarele Gangelui, unde era să se termine şi cu viața noastră, şi s-o luăm la picior. Când se vor fi deştepiat indienii din visul lor, noi trebuie să fim departe.

Am urmat sfatul lui Marian şi-am aruncat o privire de rămas bun, firicelului subțire de apă care izvora de la baza gheţarului unde era să fim îngropați de vii. Sau cine ştie, conservați în gheață, ca un Memento –Mori, pentru generațiile viitoare.

Ştiam că n-o să ne reîntoarcem curând aici. Poate niciodată. Experiența trăită era pentru fiecare prea traumatizantă.

Ajunşi în vale, am mai petrecut alături de englezi câteva zile. Am vizitat şi casa lui Wishnu de la Badrinath, precum şi impunătorul templu Sikh din Hemkund. Niciodată însă pe rutele noastre comune, nimeni n-a mai adus vorba despre experiența, de fapt viața trăită în gheţarul lui Gupta, de la izvoarele Gangelui.

Acesta era poate blestemul lui Brahma pe care trebuia să-l purtăm cu noi în întreaga noastră existență... „curentă"...!!

Sfârşitul volumului 74
"La izvoarele Gangelui"

Următorul volum se va intitula
"Logodnica lui Krishna"

"Aventurile noastre prin India continuă... Dar nu oricum, ci alături de ..."

urmează

"Logodnica lui Krishna"

Aventurile echipajului DOX

- serie nouă -

Tiluri în curs de apariție

15. Gangsteri fără voie
16. Printre banditii mexicani
17. În Patagonia
18. Zeița albă
19. Aer rău în Buenos Aires
20. Comoara filibustierilor
21. Pierduți în Mato Grosso
22. Robinsonii din atol
23. În ghearele dragonului de Komodo
24. Pe viață și pe moarte
25. Socoteală sumară în Sumatra
26. Moarte și înviere în Hawaii
27. Aventură în Bengal
28. Duel sub cerul lui Shiva
29. Oamenii pantere
30. Jungla în flăcări
31. Paradisul tragic
32. Vânătoare de spioni
33. Revoltă în Atlas
34. Strănepotul piratului
35. Pe coasta Malabar
36. Polonnaruwa, orașul regilor
37. Rendez-vous în Marea Sargasselor
38. Prizonierul din Bombay
39. Agresiune în trenul de Agra
40. Secrete de stat în Sikandra

Pentru comenzi și sugestii solicitați
Editura Marist la adresa:
• Baia Mare, str. M. Sadoveanu, nr. 13
cod poștal 430136, jud. Maramureș
• edituramarist@gmail.com
• tel: 0262-219421, 0362-800812
0723-570248
Vizitați site-ul nostru:
www.marist.ro

În atenția agenților economici: *Editura Marist* vă oferă spațiul alăturat pentru *publicitate*. Informații la adresa editurii sau la:

• tel. 0262-219421, 0362-800812
• mobil 0723-570248

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro